



# ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,  
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!



“Από τη στάχτη του θα  
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”  
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΓΕΝΑΡΗ 1994 ΑΡ. ΦΥΛ. 223 ΔΡΧ. 150

## ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

### ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΗΡΩΙΚΗ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

#### ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΟΥΜΕ ΤΗ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΡΩΣΙΑ

Με την αγάπη του για την ελευθερία και τον ηρωισμό του ένας μικρός λαός μπορεί να προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα.

Ο λαός της Τσετσενίας με την εκπληκτική του αντίσταση ξεσκέπασε μια υπερδύναμη που μέχρι χτες παρίστανε την ανήμπορη και τη δημοκρατική.

Μπορεί ο ρώσικος λαός να υποφέρει μέσα στην ανέχεια, αλλά η ηγεσία του βρήκε και την υλική δύναμη

και την κτηνωδία να στείλει δεκάδες χιλιάδες στρατού, πολλές εκατοντάδες τανκς, πυροβολικό και αεροπορία να ισοπεδώσουν μια πόλη, να βομβαρδίσουν το ένα μετά το άλλο τα οικοδομικά της τετράγωνα και να πνίγουν στο αίμα την απόφαση ενός λαού να παλέψει για την εθνική του ανεξαρτησία.

Στην πραγματικότητα, η σημερινή Ρωσία βρίσκεται σε μια διαρκή εκστρατεία ενάντια όχι μόνο σε χώρες όπως η

Τσετσενία, που αποτελούν με τη βία τμήμα της ρώσικης ομοσπονδίας, αλλά και σε χώρες έξω από τη ρώσικη ομοσπονδία που αποτελούσαν τμήμα της πρώην ΕΣΣΔ. Πριν από δύο χρόνια η Ρωσία επενέβη στο ανεξάρτητο Τατζικιστάν και με τα τεθωρακισμένα της εγκατέστησε μια δράκα πραχτόρων ψευτοκομμουνιστών που έ-

συνέχεια στη σελ. 7

## ΒΙΛΛΑ ΛΙΑΝΗ

### ΣΑΠΙΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Λίγες μέρες πριν από την ψήφιση στη Βουλή της αναστολής των διώξεων κατά του Μητσοτάκη, πριν δηλαδή από την οικονομική άφεση αμαρτιών, ξέσπασε ένα νέο μεγάλο σκάνδαλο, που αφορά αυτή τη φορά αποκλειστικά το πρωθυπουργικό ζευγάρι: Το σκάνδαλο της περίφημης βίλας της Εκάλης, η αγορά και κατασκευή της οποίας ανέρχεται, σύμφωνα με την κοινή δήλωση Παπανδρέου-Λιάνη, σε 246 εκατομμύρια δρχ., και με αντικειμενικότερες εκτιμήσεις περίπου στο διπλάσιο ποσό. Το σκάνδαλο, εκτός από το ίδιο το κτίσιμο της βίλας, είναι η προέλευση αυτών των χρημάτων, καθώς και το γεγονός ότι το Δημόσιο έμεινε απλήρωτο ουσιαστικά γι' αυτή τη βίλα λόγω της εκτεταμένης φοροδιαφυγής. Πρόκειται για ένα πραγματικό σκάνδαλο που αποκαλύπτει τη διαφθορά του σοσιαλιστικού κράτους και το οποίο καλείται για άλλη μια φορά να πληρώσει πολιτικά το αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ, δηλ. ο Τσοχατζόπουλος.

Η αποκάλυψη του σκανδάλου προκάλεσε διάφορες αντιδράσεις εντός και εκτός ΠΑΣΟΚ. Έγινε κυρίαρχο πολιτικό θέμα κυρίως μετά την έκρηξη του Κουρή, ο οποίος αποφάσισε να γυρίσει τις πλάτες στο ΠΑΣΟΚ όταν ένιωσε πως τον πρόδωσε. Όμως, πριν προχωρήσει κανείς σε οποιαδήποτε εκτίμηση είναι ενδιαφέρον να εκτεθεί το ιστορικό της υπόθεσης.

#### ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΒΙΛΑΣ

Στην αγορά και κατασκευή αυτής της βίλας προχώρησε ο Πα-

πανδρέου σα δώρο στη Λιάνη. Στις 7.4.1994 έγινε η αγορά της βίλας Λουμίδη συνολικής έκτασης 532 τ.μ. και γειτονικού οικοπέδου συνολικής έκτασης 3.774 τ.μ. Ύστερα από αυτή την αγορά το ζευγάρι, σύμφωνα πάντα με τις δηλώσεις του, προχώρησε στην αναπαλαίωση της βίλας Λουμίδη και την ανέγερση ενός δεύτερου πολυτελούς κτιρίου σαν προσθήκη επέκτασης στο πρώτο.

Στην κοινή δήλωση Παπανδρέου-Λιάνη δηλώνεται αξία ακινήτου 170 εκατομμύρια δρχ. με συνολικό εισόδημα, για το 1993, 30 εκατομμύρια. Τα υπόλοιπα χρήματα, σύμφωνα με την ίδια δήλωση, καλύφθηκαν από άτοκα δάνεια που πήρε ο Παπανδρέου από Λιβάνη, Κατσιφάρα και Παπούλια και έντοκο δάνειο που πήρε από τον Τ. Χάλαγκ. Επίσης, από το τίμημα πώλησης διαμερίσματος της Λιάνη στην Αμίρα Ζαχσάν, γνωστή του Χάλαγκ, η οποία αγόρασε το σπίτι με τη δέσμευση να το επιτρέψει μετά από 3 χρόνια, εφόσον η Λιάνη της καταβάλει άτοκο το τίμημα της αγοράς (Παρόν, 15/1/95). Η αγοραπωλησία αυτή φαίνεται ότι ήταν απλά ανταλλαγή χρημάτων και μόνο από το γεγονός ότι η αντικειμενική αξία του σπιτιού ήταν κατά πολύ χαμηλότερη από την αξία που δηλώθηκε. Δεν είχε κανένα λόγο η Λιάνη να πληρώσει στην Εφορία το διπλάσιο ποσό από αυτό που θα πλήρωνε κανονικά αν δεν ήθελε να αποφύγει τον ειδικό φόρο του πόθεν έσχες που θα την ανάγκαζε στην καταβολή πολύ μεγαλύτερου ποσού στην Εφορία (Ελ. Τύπος, 15/1).

Η κοινή λογική οδηγεί στο συμπέρασμα ότι τα χρήματα που χρησιμοποιήθηκαν για τη βίλα ήταν “μαύρα” χρήματα και κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει την προέλευσή τους. Κατ' αρχήν, με βάση τα εισοδήματα Παπανδρέου, δηλαδή τη μηνιαία πρωθυπουργική αποζημίωσή του που ανέρχεται σε 1,5 εκατομμύριο, είναι αδύνατο να εξοφλήσει τα δάνεια όσο ζει. Σε μεγαλύτερο βαθμό ισχύει το ίδιο και για τη Λιάνη (Ελ. Τύπος, 15/1).

Από τις δηλώσεις “πόθεν έσχες” των δανειστών υπουργών δεν προκύπτει η δυνατότητά τους να χορηγήσουν τέτοιου ύψους δάνεια.

Όσον αφορά την ίδια την πράξη του δανεισμού του πρωθυπουργού από υπουργούς και μία υποτιμητική προσωπικότητα που ονομάζεται Τ. Χάλαγκ και καταζητείται από την ΙΝΤΕΡΠΟΛ, έχει καταδικαστεί για απάτες, είναι αναμειγμένος σε λαθρεμπόριο όπλων για λογαριασμό της ΡΛΟ (Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης) -και όχι μόνο, και ο οποίος μάλιστα υπήρξε στενός συνεργάτης του, σύμφωνα με τις δηλώσεις Βενιζέλου, και τον συνόδευσε στο ταξίδι της Ιορδανίας, αυτή είναι από μόνη της σκανδαλώδης και ανήθικη και σαφώς παραπέμπει στην υπόθεση της δωροληψίας (Ελ. Τύπος, 12/1). Το γεγονός ότι ο Παπανδρέου με τόση άνεση επικαλείται αυτές τις συναλλαγές και ο Βενιζέλος δηλώνει ότι “δεν τίθεται ζήτημα ηθικής” φανεράνει τη διαφθορά του σοσιαλιστικού ηγέτη και τη βαθιά περιφρόνησή του στο λαό.

Ακόμα, το γεγονός ότι επικα-

λείται το δανεισμό για να δικαιολογήσει τα χρήματα που διατέθηκαν για τη βίλα αποτελεί παράκαμψη και καταστρατήγηση του “πόθεν έσχες”, ενός θεσμού που ο ίδιος θέσπισε και που εξασφαλίζει μια σχετική διαφάνεια στα οικονομικά των πολιτικών.

Η δεύτερη πλευρά αυτού του σκανδάλου είναι ότι ουσιαστικά ο Παπανδρέου δεν πλήρωσε για τη βίλα αυτή το Δημόσιο, αφού τα ποσά που δηλώθηκαν ως αξία και ως κόστος κατασκευής ήταν πολύ χαμηλότερα τόσο από την αντικειμενική εκτίμηση της Εφορίας όσο και από τις συνήθειες των συναλλαγών. Η συνολική φοροδιαφυγή υπολογίζεται ότι προσγγίζει τα εκατό εκατομμύρια δρχ., ποσό το οποίο μπορεί να αποδειχθεί πολύ μεγαλύτερο με επιτόπια αυτοψία (Ελ. Τύπος, 15/1). Δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση ο Παπανδρέου είναι κλέφτης του Δημοσίου και απατεώνας στα μάτια του ελληνικού λαού.

#### ΥΠΑΡΧΕΙ ΗΘΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Με μπροστάρη τη “ρώσικη” Καθημερινή υποστηρίζεται ότι ο Παπανδρέου, σαν πρωθυπουργός με 30 χρόνια πολιτικής καριέρας και με «επιστημονική σταδιοδρομία», δικαιούται να «αποκτήσει μια κατοικία των 200 ή και των 500 εκατομμυρίων» (Καθημερινή, 12/1/95). Στο ίδιο άρθρο η εφημερίδα χαρακτηρίζει ευτελή και αποπροσανατολιστική την απασχόληση του λαού με «τις εκτιμήσεις της αξίας των ακινήτων στην Εκάλη» και «τους υπολογισμούς των κατασκευαστικών δαπανών». Και

δεν είναι μόνο αυτό το άρθρο, αλλά μια σειρά από άρθρα που έχει αφιερώσει η Καθημερινή στην υπεράσπιση Παπανδρέου. Ποιος θα το περίμενε αυτό από την εφημερίδα που αφιέρωνε σελίδες μαθηματικών αναλύσεων, υπολογίζοντας ακόμα και τα δεκαδικά ψηφία, για να αναδείξει ότι η ΑΓΕΤ πολυήθικε σε χαμηλή τιμή και ο Μητσοτάκης δωροδοκήθηκε! Μια τέτοια έκθεση απόψεων, χωρίς στοιχειώδη αυτοκριτική, αποδεικνύει πόσο πιστά υπηρετεί το σοσιαλισμό και το πολιτικό της αφεντικό αυτή η εφημερίδα.

Κατ' αρχήν ένας δήθεν σοσιαλιστής, δήθεν λαϊκός και δήθεν αδιάφορος ηγέτης, όπως εμφανίζεται ο Παπανδρέου, δεν επιτρέπεται να κάνει δώρο στην αγαπημένη του γυναίκα μια βίλα τουλάχιστον 500 εκατομμυρίων, και μάλιστα με δανεισμό. Αυτό ισχύει γενικά, αλλά πολύ περισσότερο σε μια εποχή που ο λαός υποφέρει από τη λιτότητα και τη γενικότερη διάλυση της οικονομίας. Όταν ο λαός βρίσκεται στα όρια της ανέχειας, δεν μπορεί ο ηγέτης του να χτίζει παλάτια. Αυτά είναι πρακτικές μοναρχών και όχι δημοκρατών. Η “προϋπηρεσία” και η “επιστημονική κατάρτιση” δε δίνουν κανένα τέτοιο δικαίωμα, και αυτά τα ξέρεi καλά η Καθημερινή, όπως ξέρεi ότι αυτά που υποστηρίζει είναι τουλάχιστον καινοφανή. Μόνο σοσιαλιστικά παχύδερμα θα μπορούσαν να προβάλουν τέτοια αναισχυντα επιχειρήματα.

Η διεθνής πρακτική λέει άλλα.

συνέχεια στη σελ. 6

# ΣΠΑΤΑ: Ή ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ Ή ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ

Τελικά στις 23 Δεκέμβρη η κυβερνητική επιτροπή ενέκρινε, ομόφωνα μάλιστα, την εισήγηση της επιτροπής μεγάλων έργων για την κατασκευή και εκμετάλλευσή του αεροδρομίου των Σπάτων από το γερμανικό όμιλο "Χόχτιφ". Μέσα από τις στήλες της *Νέας Ανατολής* αναφερόμαστε τακτικά στην πορεία του έργου και το σμποτάζ που επιχειρούσε στην κατασκευή του ο Λαλιώτης. Τι άλλαξε ξαφνικά και το μεγάλο αυτό έργο ανατέθηκε σε κάποιον επιτέλους;

Δεν άλλαξε τίποτα, γιατί το μεγάλο αυτό έργο δεν ανατέθηκε σε κανένα. Το δίδυμο των σαμποταριστών Παπανδρέου-Λαλιώτη εξαπατάει για μια ακόμα φορά τον ελληνικό λαό και το κόμμα του οποίου ηγείται. Ανάθεση του έργου σημαίνει ουσιαστικά κύρωση της τελικής σύμβασης-συμφωνίας ανάμεσα στον ανάδοχο του έργου και το ελληνικό Δημόσιο από τη Βουλή. Πριν από αυτή την κύρωση βρίσκεται η έγκριση από την κυβέρνηση της τελικής σύμβασης.

Όμως αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει καμιά τελική σύμβαση. Γιατί αυτή προϋποθέτει ένα προηγούμενο στάδιο, που είναι οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στον ανάδοχο και την κυβέρνηση για μια σειρά ζητήματα εξαιρετικά καίρια, που σήμερα δεν έχουν συμφωνηθεί. Εκείνο μόνο που έκανε η κυβέρνηση ήταν να πει: ανάδοχος είναι η γερμανική Hochtief και όχι η αντίπαλή της γαλλική εταιρεία. Με λίγα λόγια, η κυβέρνηση όρισε απλά το νικητή αυτού του ανταγωνισμού που η ίδια προκάλεσε για να καθυστερήσει το έργο. Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι η Hochtief είχε επιλεγεί από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, αφού είχε κερδίσει διεθνή διαγωνισμό και ήταν έτοιμη ν' αρχίσει το έργο. Αργότερα ο Λαλιώτης ξανάβαλε στο παιχνίδι τους Γάλλους και μόνο αυτούς, προκάλεσε προβλήματα στην Ε.Ε. με αυτή την υπαναχώρηση, γιατί ξαναδιοργανώνει κανείς διαγωνισμό για όλους τους διεκδικητές του έργου, είτε το αναθέτει στο νικητή.

Ο Λαλιώτης ξανάκανε διαγωνισμό αυθαίρετα μόνο ανάμεσα στον πρώτο και το δεύτερο μειοδότη, δηλαδή μια εξωφρενική παρατυπία μόνο και μόνο για να μην τη δεχτεί η αντίστοιχη επιτροπή της Ε.Ε. Η επιτροπή αρχικά δεν τη δεχόταν. Ο Λαλιώτης κέρδισε έτσι αρκετό χρόνο. Τελικά η επιτροπή δέχτηκε την παρατυπία, πράγμα που μπορεί στο μέλλον να τινάξει στον αέρα όλους τους διαγωνισμούς της Ευρώπης.

Έτσι ο Λαλιώτης ήταν υποχρεωμένος να ορίσει το νικητή ανάδοχο. Ανακήρυξε λοιπόν τους Γερμανούς. Αλλά αυτή η νίκη δεν έχει κανένα νόημα, αφού όλο το ζουμί της υπόθεσης είναι στα σημεία που μένουν για διαπραγματεύση. Και για διαπραγματεύση

μένουν δύο πράγματα.

Το πρώτο είναι ο ρόλος της "Ολυμπιακής" και της "Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας" (ΥΠΑ) στο νέο αεροδρόμιο. Το δεύτερο είναι η σύνθεση του διοικητικού συμβουλίου που θα αναλάβει τη λειτουργία του αεροδρομίου. Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι ο ανάδοχος δεν είναι απλά ένας κατασκευαστής, αλλά είναι και ο διαχειριστής του αεροδρομίου για 30 χρόνια.

Το ζήτημα που μπαίνει για τον ανάδοχο λοιπόν είναι αν θα διαχειριστεί σ' αλήθεια το αεροδρόμιο αυτό.

Αυτό ακριβώς θέλει να αποφύγει ο Λαλιώτης, δηλαδή το να ελέγχουν "μη Ρώσοι" το νέο αεροδρόμιο, και μάλιστα Γερμανοί. Έτσι δεν έχει κλείσει ακόμα το ποιος θα είναι ο ένατος άνθρωπος του εννιαμελούς Διοικητικού Συμβουλίου. Γιατί εκείνο μόνο που ήταν σίγουρο μέχρι τη λεγόμενη "ανάθεση" ήταν ότι τα 4 μέλη θα ήταν του ελληνικού Δημοσίου, τα 4 της γερμανικής εταιρείας και το ένατο κοινής αποδοχής. Αυτό σημαίνει ότι αυτό το μέλος μπορεί ποτέ να μη βρεθεί αν ο Λαλιώτης θέλει να ψήσει τους Γερμανούς, ή να το βρίσκει και να το χάνει ή ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς ότι θα κάνει αυτός ο ιντριγκαδόρος.

Ωστόσο προς το παρόν οι διαπραγματεύσεις έχουν σκαλώσει στο πρώτο σημείο, που είναι ο ρόλος της ΟΑ και της ΥΠΑ στο νέο αεροδρόμιο.

Αυτό σημαίνει ότι ακόμα και αν οι Γερμανοί διαθέτουν την πλειοψηφία στο Δ.Σ. του αεροδρομίου δε θα διαθέτουν πρόσβαση στον ηλεκτρικό διακόπτη λειτουργίας του διαδρόμου προσγειώσης. Μπορεί δηλαδή κάλλιστα αυτοί οι τρομεροί τεχνοκράτες να οργανώνουν τα πιο τέλεια οργανογράμματα και να έχουν φτιάξει τις πιο τέλειες εγκαταστάσεις, όμως θα είναι ανίσχυροι μπροστά στον κνίτη που θα παίζει με τα φώτα του διαδρόμου σε κάθε ρώσικη ψευτοαπεργία.

Άλλωστε αυτό ήταν το νόημα της πρόσφατης απεργίας της ΥΠΑ που καθοδήγησε και "ικανοποίησε" στη συνέχεια ο Λαλιώτης υποσχόμενος στους σοσιαλφασίστες που ηγούνται του συνδικάτου ότι θα πιάσουν δουλειά, όχι αλλού στην Ελλάδα, αλλά οπωσδήποτε και όλοι στο νέο αεροδρόμιο. Αντίστοιχες πιέσεις ασκεί ο Λαλιώτης στους Γερμανούς να δεχτούν τις ισχυρές αρμοδιότητες που έχει η "Ολυμπιακή" στο νέο αεροδρόμιο.

Βέβαια, κάτω από άλλες προϋποθέσεις θα ήταν καλό πράγμα και η ΟΑ και η ΥΠΑ να 'χουν ισχυρό λόγο στο νέο αεροδρόμιο. Όμως και οι δύο αυτοί οργανισμοί έχουν γίνει "συνδικάτα του εγκλήματος" σε βάρος κάθε αναπτυξιακής προσπάθειας της χώρας, έτσι όπως έχουν δηλητηριάσει από τα χρόνια της ρωσόδου-

λης κρατικοσυνδικαλιστικής χτατορίας πάνω στο λαό και την παραγωγή.

Βέβαια, οι Γερμανοί δεν ενδιαφέρονται για την ανάπτυξη της χώρας μας, όμως τους συμφέρει να λειτουργήσει το αεροδρόμιο, πράγμα που δε συμφέρει καθόλου τον πράχτορα της Ρωσίας Λαλιώτη.

Γι' αυτό οι διαπραγματεύσεις που γίνονται αυτή τη στιγμή είναι έτσι και αλλιώς καίριες για τη μελλοντική λειτουργία του αεροδρομίου, ενώ η Hochtief διαμαρτύρεται γιατί η κυβέρνηση βάζει τώρα νέους όρους για την ΟΑ και την ΥΠΑ και έτσι δεν ισχύουν πια «τα δεδομένα βάσει των οποίων έγινε η συμφωνία» (Καθημερινή, 14.1.95).

Ανεξάρτητα όμως από την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων στα σημεία που προαναφέραμε, ο σοσιαλφασισμός έχει πετύχει κι άλλες σημαντικές νίκες, που ήδη έχουν καταχωρηθεί στη συμφωνία, αν αυτή τελικά υπάρξει.

Έχουν, πρώτο, πετύχει να καταργήσουν τη ζώνη επιρροής του αεροδρομίου από 17.000 στρέμματα που προβλεπόταν στην προηγούμενη σύμβαση, έτσι ώστε ποτέ πια αυτό το αεροδρόμιο να μην μπορεί να γίνει κόμβος με τρεις διαδρόμους. Δηλαδή τώρα πια δεν υπάρχει δικαίωμα μελλοντικής απαλλοτρίωσης της γύρω περιοχής από το νέο αεροδρόμιο, οπότε και επέκτασής του. Έτσι μέσα σε είκοσι χρόνια η Αθήνα θα ξαναέχει ασφυξία.

Το δεύτερο που πέτυχαν οι ρωσόδουλοι είναι να μπάσουν στο έργο της κατασκευής τους δικούς τους μεγαλοεργολάβους Μπόμπολα, Κόκκαλη κτλ σε ποσοστό 70% σαν υποχρεωτικούς υπεργολάβους των Γερμανών. Έτσι αυτοί εύκολα θα καταβροχθίσουν την τεράστια κοινοτική και κρατική επιχορήγηση κάτω την αποχή ενός Δημόσιου που, προφανώς σα δαιτητής στις διαφορές εργολάβου-υπεργολάβου, θα δικαιώνει τους δεύτερους. Τρίτο και σημαντικό είναι ότι ο Λαλιώτης πέτυχε με την αναθεώρηση της αρχικής συμφωνίας να μπάσει το ελληνικό δημόσιο στη νέα εταιρεία σαν κύριο μέτοχο με 55%. Από αυτή την αρχική υποχώρηση της Hochtief παράγονται όλες οι σημερινές αξιώσεις των ρωσόδουλων για τη λειτουργία της διοίκησης και των συνδικάτων στο νέο αεροδρόμιο.

Είναι λοιπόν πολύ πιθανό να μην ολοκληρωθούν ποτέ οι διαπραγματεύσεις. Ενώ είναι σίγουρο ότι, και να ολοκληρωθούν οι τριβές, οι καθυστερήσεις και οι συγκρούσεις για την κατασκευή και τη λειτουργία του νέου αεροδρομίου, θα το κάνουν ένα σύγχρονο γεφύρι της Άρτας.

Πάντως, σε όλη αυτή τη διεργασία ο Λαλιώτης θα ξεσκεπάζεται διαρκώς στα μάτια του λαού, αλλά και του δικού του κόμματος, που είναι γεγονός ότι από

Εφημερίδα τοίχου που κόλλησε η Νεολαία της ΟΑΚΚΕ σε σχολεία της Αθήνας και του Πειραιά

## ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ- ΕΞΕΓΕΡΣΗ Ή ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ- ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ;

Η κατάληψη είναι μια εξέγερση των μαθητών που, όπως κάθε εξέγερση, έχει δύο χαρακτηριστικά: τη μαζικότητα και τον ενθουσιασμό. Οι τελευταίες καταλήψεις ήταν ακριβώς το αντίθετο. Γι' αυτό κατέληξαν να σβήσουν μέσα στη γενική αδιαφορία, την περιφρόνηση και συχνά μέσα στη ντροπή εξαιτίας των καταστροφών.

Αυτές τις καταλήψεις τις οργάνωσαν το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και ένα τμήμα του ΠΑΣΟΚ με εκπρόσωπό του τον ίδιο τον υπουργό Παιδείας!. Αξιοποιώντας τις γνήσιες μαχητικές διαθέσεις αρκετών μαθητών, έστησαν πίσω από την πλάτη όλων των μαθητών δικά τους "συντονιστικά" και "αντιπροσωπείες" και έβγαλαν δικά τους αιτήματα που τα πέρασαν δίχως συζήτηση στις συνελεύσεις.

Για δόλωμα έβαλαν μπροστά το κούφιο αίτημα "περισσότερα λεφτά για την παιδεία", ενώ ύπουλα προωθούσαν το αίτημα-στόχο τους, που είναι το κλείσιμο των ΙΕΚ.

Αυτοί απεχθάνονται την ιδιωτική παιδεία, ανώτερη και ανώτατη, γιατί δεν μπορούν να την ελέγξουν ιδεολογικά και πολιτικά, όπως την κρατική παιδεία. Ισχυρίζονται όμως ότι είναι ενάντια στην ιδιωτική παιδεία γιατί έτσι "χτυπάνε τους πλούσιους". Όμως όλοι ξέρουν ότι στην ανώτατη κρατική παιδεία ανεβαίνουν τα παιδιά των πιο εύπορων οικογενειών και ότι σχολεία σαν τα ΙΕΚ αποτελούν συνήθως διέξοδο για όσους απέτυχαν στα ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Στην πραγματικότητα αυτοί οι ψευτο-προοδευτικοί δεν ενδιαφέρονται ούτε να διορθώσουν τη σημερινή κρατική παιδεία. Γι' αυτό μιλάνε διαρκώς για "υλικοτεχνική υποδομή" και όχι για "άλλου είδους παιδεία", επειδή βολέονται από το σημερινό γραφειοκρατικό, το ξεκομμένο από την παραγωγή και γεμάτο από εθνικισμό σχολείο του παπαγαλισμού. Αυτό το σχολείο εξυπηρετεί το βαθύ πολιτικό τους σχέδιο να σύρουν την Ελλάδα σε έναν αντιευρωπαϊκό μεσαίωνα για λογαριασμό της Ρωσίας. Εκείνο που χρειαζόμαστε σήμερα είναι ένα κίνημα για μια σύγχρονη δημοκρατική εκπαίδευση, με κύριο αίτημα την κατάλυση του παπαγαλισμού και τη σύνδεση της θεωρίας με την παραγωγή. Μόνο αυτή η κατεύθυνση θα χρειαστεί αληθινές καταλήψεις-εξεγέρσεις και όχι θλιβερές καταλήψεις-πραξικοπήματα του υπουργού Παιδείας.

## ΡΚΚ: ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Στο πρόσφατο παρελθόν μας έχει απασχολήσει ξανά το ΡΚΚ και οι σοσιαλφασιστικές μέθοδοι που χρησιμοποιεί, προκειμένου να εκβιάσει την υποστήριξη όσων το αντιπαθούν.

Το τελευταίο "κατόρθωμά" του φανερώθηκε με τη σύλληψη μελών του στη Γερμανία. Συγκεκριμένα, η αστυνομία του Μπράουνσβαϊκ συνέλαβε στις αρχές Γενάρη τρεις Κούρδους σοσιαλφασίστες οπλισμένους με πιστόλια μέσα σ' ένα τούρκικο καφενείο. Τη στιγμή μάλιστα που εφόρμησαν οι αστυνομικοί, ένας από τους σοσιαλφασίστες απειλούσε τον ιδιοκτήτη του καφενείου με το πιστόλι στον κρόταφο. Όταν, μετά τη σύλληψη, έγινε έφοδος στα διαμερίσματά τους, η γερμανική αστυνομία βρήκε όπλα και πυρομαχικά, καθώς και μία λίστα με

πολλές πλευρές τον πιέζει να γίνει το αεροδρόμιο.

Ο πράκτορας δεν παίζει μόνος του στο γήπεδο. Όση και να είναι η βοήθεια του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, η ισοπέδωση του νέου αεροδρομίου δε θα είναι τόσο εύκολη υπόθεση.

ονόματα καταστηματαρχών, κυρίως κOURδικής καταγωγής, τους οποίους εκβίαζαν παίρνοντας χρήματα.

Σύμφωνα με τις καταθέσεις των θυμάτων, οι συλληφθέντες ήταν γνωστά μέλη του ΡΚΚ, που ζητούσαν εκβιαστικά χρήματα για τον "αγώνα" τους. Όποιος δεν πλήρωνε κινδύνευε η ζωή του ή έβλεπε το μαγαζί του να το τυλίγουν οι φλόγες των εμπρηστών του ΡΚΚ.

## ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα  
της ΟΑΚΚΕ  
Υπεύθυνος σύμφωνα  
με το νόμο  
Κώστας Λιακόπουλος  
Χαλκοκονδύλη 35  
5ος όροφος  
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα  
Τηλ. 5241058  
Ετήσια συνδρομή: 3.600  
Εξαμηνιαία: 1.800

# ΚΟΥΡΗΣ: ΤΩΡΑ ΜΕ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΡΕΥΜΑ

Από την Τρίτη το βράδυ και πέρα θα πρέπει κανείς να μετράει στην πολιτική τον παράγοντα *Αυριανή*. Βέβαια δε θα είναι η πρώτη φορά. Η *Αυριανή* σαν πολιτική και ιδεολογική έκφραση ενός κομματιού του ΠΑΣΟΚ έπαιξε έναν ισχυρό και καθοριστικό ρόλο στη διάρκεια της εποχής της πρώτης κάθαρσης, που άρχιζε από το 1985 και έφτανε μέχρι τη συντριβή του Κουτσόγιωργα. Μαζί με τη συντριβή της καθαυτό αυτοδυναμικής τάσης του ΠΑΣΟΚ που αυτός έκφραζε μειώθηκε σημαντικά μέχρι περιθωριοποίησης η δύναμη της *Αυριανής*.

Προχθές στον Αντέννα η *Αυριανή* μπήκε με δύναμη στο πολιτικό προσκήνιο και ο εκδότης της απόκτησε ξαφνικά φωτοστέφανο. Τά πράγματα εξελίχθηκαν λίγο-πολύ όπως θα τα ήθελε η πλατιά μάζα. Ένα άγνωστο ανθρώπακι τα έβαλε με τα μεγαθήρια της πολιτικής και τα διέλυσε μιλώντας τη γλώσσα του λαού. Ιδιαίτερα διέλυσε τον Α. Παπανδρέου, αφού πρώτα συνέτριψε τους σωματοφύλακες του που είχαν συμμετάσχει στο πολυπρόσωπο τραπέζι που προσεχτικά είχε οργανώσει ο Αντέννα. Στόχο τους ήταν να ταπεινωθεί ο Κουρής μετά την εκστρατεία του ενάντια στο σταθμό για την ακύρωση της μετάδοσης της συνέντευξής του πριν λίγες μέρες στο δημοσιογράφο Παναγιωτόπουλο που λίγο μετά απολύθηκε από τον Αντέννα.

Ο Κουρής κυριάρχησε σε όλη τη γραμμή βγάζοντας στη φόρα τα άπλυτα των Πασοκτζήδων που είχε απέναντί του, αποκαλύπτοντας τον Παπανδρέου σαν προβοκάτορα απέναντι στο Μητσοτάκη, πέρα από την προηγούμενη καταγγελία για τη βίλα.

Πρόκειται σίγουρα για το μεγαλύτερο χτύπημα που έχει δεχτεί μέχρι σήμερα το ΠΑΣΟΚ. Όμως δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι αυτό είναι το είδος του χτυπήματος που θα βοηθούσε στ' αλήθεια το λαό για να ξεμπερδέψει με ό,τι χειρότερο έχει μέσα του το ΠΑΣΟΚ.

Αντίθετα, φαίνεται ότι το χτύπημα της περασμένης Τρίτης στην κύρια πλευρά του δουλεύει για την ενίσχυση των ρωσόδουλων μέσα, αλλά κυρίως έξω από το ΠΑΣΟΚ. Οι αληθινά ευνοημένοι όλης της τελευταίας πολιτικής στροφής του Κουρή είναι οι ρωσόδουλοι, ιδιαίτερα η χειρότερή τους έκδοση, που την έχουμε ονομάσει "τα τρία μικρά τέρατα" (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΠΟΛΑ).

Λέμε στην κύρια πλευρά γιατί ο Κουρής δεν έχει ενταχθεί ολόκληρα στη στρατηγική των "τριών". Το χτύπημα, για παράδειγμα, στο ρωσόδουλο Τζουμάκα στο τραπέζι, η ένταση του χτυπήματος στον Παπανδρέου και τη Λιάνη και ιδίως το είδος του χτυπήματος (προβοκάτσια της Σαβοΐας και των φωτογραφιών με τους Γερμανούς, που είχε σαν αποτέλεσμα να δικαιωθεί ολόκληρα ο Μητσοτά-

κης), η ήττα του επίσης ρωσόφιλου Λιβανού, η διαρκώς αναφορά του Κουρή στον "αντιαυριανισμό" που υπήρχε μέσα στο ΠΑΣΟΚ, η καταδίκη της αναστολής και η έντονη υποστήριξη στον Αλευρά, όπως και η καταγγελία του Αλαφούζου δεν είναι σημεία της πάλης που ευνοούν τα τρία μικρά τέρατα.

Εκείνο που τα ευνοεί είναι ότι το είδος της πολιτικής επίθεσης που έχει ξεκινήσει ο Κουρής ενάντια στο ΠΑΣΟΚ βρίσκεται σε γενικές γραμμές παράλληλα με τη ρώσικη πλατφόρμα.

Ο Κουρής αυτή τη στιγμή στην αρθρογραφία της *Αυριανής* δε συγκεντρώνει τα πυρά του σ' αυτούς που χτυπούσαν τον αυριανισμό μέσα στο ΠΑΣΟΚ, δηλαδή στους "Ρώσους" Γαλιώτη και Τζουμάκα και στον "Ευρωπαίο" Σημίτη, αλλά σ' αυτούς που τον υποστήριζαν, δηλαδή σε όλο το άλλο ΠΑΣΟΚ, που ίδιος και η *Αυριανή* ονομάζουν κομματικό ΠΑΣΟΚ. Ο Κουρής και η *Αυριανή* είναι ενάντια στο κόμμα του ΠΑΣΟΚ την ώρα που ο κατ' εξοχήν κομματικός μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ είναι το τελευταίο οχυρό της πολιτικής αυτοδυναμίας του ΠΑΣΟΚ ενάντια στα τρία μικρά τέρατα, που ποθούν τη συγκυβέρνηση.

Ενάντια σ' αυτό το τμήμα του ΠΑΣΟΚ είναι και ο ίδιος ο Παπανδρέου, μόνο που είναι ταυτόχρονα και εκφραστής του. Και είναι εκφραστής του γιατί ο ρόλος του είναι να το ναρκώνει, δηλαδή να το ακινητοποιεί πολιτικά μπροστά στις επιθέσεις που δέχεται, εμφανιζόμενος σα θύμα της επίθεσης πρώτα από όλα ο ίδιος.

Πρόκειται για μια μέθοδο βύθισης του αντιπάλου δια του εναγκαλισμού. Αυτή τη μέθοδο την είχε δοκιμάσει με επιτυχία ο Παπανδρέου και στην πρώτη κάθαρση, όταν άφηνε να συγκεντρώνονται πυρά, και μάλιστα προκαλούσε πυρά ενάντια του, αρκεί αυτά να προορίζονταν κύρια για να καταδαφίσουν τους αυτοδυναμικούς (Κουτσόγιωργα, Αθανασόπουλο, Πέτσο, Ραυτόπουλο κτλ.). Ο Παπανδρέου ποτέ δεν κινδύνευε γιατί τον έσωναν οι αντιαυτοδυναμικές τάσεις του ΠΑΣΟΚ και τα μικρά ρωσόδουλα κόμματα έξω από το ΠΑΣΟΚ. Με λίγα λόγια ο Παπανδρέου βυθίζεται μαζί με τον αντίπαλό του μέσα στο νερό, όμως ο ίδιος διαθέτει αναπνευστική συσκευή.

Τώρα, με τη βίλα της Λιάνης, ο Παπανδρέου δεν ανησυχεί περισσότερο απ' όσο όταν χώρισε τη Μάργκαρετ για τη Λιάνη. Βέβαια τώρα το σκάνδαλο είναι μεγαλύτερο, γιατί με τη βίλα εκείνος ο γάμος αποδειχνεται σαν πορνεία της Λιάνης. Όμως τώρα πρέπει να είναι μεγαλύτερο και το πολιτικό χτύπημα στο ΠΑΣΟΚ. Και είναι από τα πριν σίγουρο ότι τα δύο πρωτοπαλίκαρα της κομματικής αυτοδυναμίας, ο Τσοχατζόπουλος και ο Αρσένης, θα σπεύ-

σουν πρώτοι-πρώτοι να στηρίξουν ο πρώτος τον αρχηγό και ο δεύτερος την αγαπημένη του, που υποτίθεται πως προστατεύει τον Αρσένη.

Ο Παπανδρέου και η Λιάνη κινδυνεύουν μόνο αν γίνει πολύ έντονο και παρατεταμένο το χτύπημα, ώστε να αποδεδειχθούν από το "σατανικό αντρόγυνο" οι αυτοδυναμικοί, και μάλιστα να στραφούν ενάντια του.

Μόνο αν αδυνατίσει μ' αυτόν τον τρόπο ο Παπανδρέου, μόνο δηλαδή αν η λαϊκή απέχθεια σ' αυτόν γίνει πολιτικό ρεύμα μέσα στο κατ' εξοχήν κομματικό ΠΑΣΟΚ, υπάρχει περίπτωση η υπόθεση της βίλας, οπότε και η επίθεση του Κουρή, να γίνει μπουμεραγκ για τον Παπανδρέου.

Αν αυτό δε συμβεί, πράγμα που είναι και το πιο πιθανό, τότε ο Παπανδρέου θα πατήσει πάλι πάνω στα πτώματα των αυτοδυναμικών "προστατευομένων" του, ενώ η Λιάνη θα βρεθεί σε νέα Φρειδερίκη μετά το θάνατό του με το ανάκτορο της κέντρο συνάντησης πάντων των πραχτόρων, κέντρο ίντριγκας και διαφθοράς.

Αυτή μας η πρόβλεψη στηρίζεται ιδιαίτερα στο ότι η *Αυριανή* παραμένει προσηλωμένη στην αντιδυτική γραμμή και τη γραμμή ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Όμως αυτή είναι η βάση όλης της ρωσόδουλης πλατφόρμας και αυτή είναι ο κοινός παρονομαστής του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΝ και, ιδίως, της ΠΟΛΑ.

Αυτή η ταύτιση στη γραμμή δεν είναι τυχαίο που εκδηλώνεται και απευθείας πολιτικά. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, μ' αυτή την έννοια, που ο Κουρής χτύπησε τώρα τον Παπανδρέου, γιατί αυτός τον έβαλε δήθεν να συγκρουστεί με το ψευτοΚΚΕ και να λεηλατήσει την Αριστερά, ενώ, αντίθετα, ακριβώς αυτή ήταν η πλατφόρμα του Κουτσόγιωργα και του ίδιου του Κουρή που κατηγορήθηκε σαν "Αυριανιστής" από το ψευτοΚΚΕ και έγινε τότε βασικός στόχος της κάθαρσης.

Πιο γλωϊώδης κίνηση δεν μπορούσε να υπάρξει από τον Κουρή, που έδωσε μ' αυτό τον τρόπο γη και ύδωρ στους παλιούς του εχθρούς για να εξασφαλίσει την εύνοιά τους. Είναι επίσης χαρακτηριστική η προσπάθεια της *Αυριανής* να αποσπάσει την εύνοια της ΠΟΛΑ, δίνοντας διαρκώς εύσημα εντιμότητας, αλλά και χώρο στις στήλες της για την ΠΟΛΑ.

Στην πραγματικότητα ολόκληρη η πολιτική γραμμή της *Αυριανής* σήμερα στηρίζεται στην καταγγελία όχι των κομμάτων γενικά, παρά τη γενική αντικομματική ρητορεία, αλλά στην καταγγελία των δύο μεγάλων κομμάτων, είναι δηλαδή παράλληλη στην πάγια "ρώσικη" καταγγελία του δικομματισμού που ποτέ δεν άφησε τους πράχτορες να γευτούν εξουσία.

Αλλά η κίνηση δεν είναι μόνο από τον Κουρή προς τα τρία τέ-

ρατα, είναι και από αυτά προς τον Κουρή.

Ασφαλώς θα έπαιξε μεγάλο ρόλο στη μετάδοση από τον Αντέννα της συνέντευξης με τον Κουρή η πίεση που άσκησε γι' αυτό το λόγο το ψευτοΚΚΕ, που έβγαλε ολόκληρη ανακρίβωση για να υποστηρίξει, αυτό το χθεσινό αυριανοφαγικό κόμμα, τα δημοκρατικά δικαιώματα της *Αυριανής*. Δίχως αυτή την υποστήριξη των ρωσόδουλων είναι αμφίβολο αν ο Κουρής θα μπορούσε να βγει από την αφάνεια. Σε ένα καθολικό μπαράζ από όλο τον Τύπο και από όλα τα κανάλια δύσκολα θα μπορούσε να αντέξει, ούτε θα τον έκλαιγε κανείς αν εξοντωνόταν στα μουγκά.

Όχι. Αντίθετα από τους ισχυρισμούς του, και ίσως αντίθετα από ό,τι νομίζει ο ίδιος για τον εαυτό του, ο Κουρής δε βρίσκεται μόνος του.

Την Τρίτη το βράδυ στον Αντέννα οι εκπρόσωποι του ΣΥΝ και της ΠΟΛΑ, οι βρομερότεροι όλων των παρισταμένων, Λεντάκης και Γιάνναρος, παρακολουθούσαν με μεγάλο κέφι, αμίλητοι οι ίδιοι, ουδέτεροι και σοβαροί τον τρόπο με τον οποίο ο Κουρής καταδίκασε το ΠΑΣΟΚ γενικά και τον Παπανδρέου σαν αυτό που δεν είναι, δηλαδή σαν αυτοδυναμικό ΠΑΣΟΚ.

Κατηγορώντας τον Παπανδρέου σαν εχθρό του Μητσοτάκη ή υπονοώντας ότι είναι συνένοχος του Κουτσόγιωργα δεν αποκάλυψε ούτε ίχνος από την αληθινή του πολιτική φυσιογνωμία, και γι' αυτό δεν ενόχλησε τους δύο αυτούς ευγενικούς παλιανθρώπους που μιλούσαν για θεσμούς.

Ο αληθινός Παπανδρέου δεν υπήρξε ποτέ "αυριανιστής", αλλά το αντίθετο, όπως και η Λιάνη. Ο αληθινός Παπανδρέου ήταν και είναι το ψευτοΚΚΕ, ο ΣΥΝ και η ΠΟΛΑ, που τώρα υποστηρίζουν με σαρκασμό τον αγνώριστο αυτό Κουρή.

Ασφαλώς η μόνη τους φροντίδα θα είναι να μην προχωρήσει ο Κουρής πιο πολύ από όσο πρέπει ενάντια στον Παπανδρέου ή υπέρ του Αλευρά, ή να μη διπλωράσει κάποια στιγμή το Μητσοτάκη. Αυτοί οι κίνδυνοι είναι γι' αυτούς υπαρκτοί όσο ο Κουρής διατηρεί τη σχετική οικονομική του ανεξαρτησία, οπότε και την αντίστοιχη πολιτική άνεση να παίζει πιο ανεξάρτητα στο πολιτικό ταμπλό. Η φυσιογνωμία του λαϊκιστή και του σκανδαλόλογου δίχως ενδοιασμούς είναι αυτό που προσεγγίζει την *Αυριανή* στο σοσιαλφασισμό. Η διάθεσή της για οικονομική ανεξαρτησία είναι αυτή που την απομακρύνει. Ωστόσο καλό είναι οι δημοκρατικοί και προοδευτικοί άνθρωποι να μην έχουν επίσης εμπιστοσύνη σε ανθρώπους σαν τον Κουρή. Αναμφίβολα αυτός είναι χίλιες φορές εντιμότερος από υποκείμενα σαν τους Παπαρήγγα, Κωσταντόπουλο και Σαμαρά, αλλά δεν παύει να έχει την

ακεραιότητα και το στίλ ενός χοτρίμπορα που αντί για πόστα στη λαχαναγορά διαθέτει κανάλια και εφημερίδα στον Ταύρο. Ο Κουρής συνέτριψε την Τρίτη την ψευτοδιανοούμενη πολιτική αλητεία του ΠΑΣΟΚ σα μεγαλέμπορας της πιάτσας και όχι σα λαός.

Αυτό δε θα πρέπει να το ξεχνάει κανείς και να μην παραδεί στον Κουρή αυτό που είναι το χαρακτηριστικό του: Ότι μπορεί να κάνει μια αυτοκριτική στα λόγια για να συνεχίσει να μένει απαράλλακτα ο ίδιος.

Ο Κουρής εμφανίστηκε, και ήταν, θύμα του Παπανδρέου, αλλά ήταν ταυτόχρονα σύμμαχός του και οργανωτής μιας ολόκληρης προβοκατόρικης εκστρατείας που είχε σα γενικό στόχο το διχασμό του λαού, και πιο ειδικά τη συντριβή της δυτικόφιλης μερίδας της αστικής τάξης.

Η υποκριτική αυτοκριτική του Κουρή έρχεται σε μια στιγμή που ο ίδιος ο Παπανδρέου έρχεται να βάλει τέλος στην αντίθεση με τη Ν.Δ. δίχως καμιά αυτοκριτική, μιας και είναι η Ν.Δ. που άλλαξε φυσιογνωμία και έχει γίνει ΠΑΣΟΚ. Αυτή τη στιγμή το ΠΑΣΟΚ πρέπει να αρχίσει να γίνεται ΣΥΝ, ΠΟΛΑ και ψευτοΚΚΕ.

Με λίγα λόγια, η αυτοκριτική του Κουρή είναι βήμα προς τα δεξιά, και αυτό που φαίνεται σαν ηρωική μοναχική μάχη είναι μια πορεία σύμφωνα με το ρεύμα.

## ΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Έχουμε ξαναγράψει, με αφορμή ένα αίτημα των καλογέρον του Αγίου Όρους προς την ΕΕ να τους συνδράμει, πως δεν είναι και τόσο τιμητικό να γλείφει κανείς εκεί που φτύνει. Φαίνεται πως τη "δόξα" αυτή των "αγίων πατέρων" ζήλησε και το κατεζοχίν αντιευρωπαϊκό κόμμα στη χώρα μας, το ψευτοΚΚΕ, το οποίο δε χάνει ευκαιρία να κατακεραυνώσει την ιμπεριαλιστική Δύση και να της φορτώσει όλα τα κακά του κόσμου ετούτου.

Τα γράφουμε αυτά με αφορμή ένα πρόσφατο αίτημα προς την Κομισιόν, υπό μορφή ερώτησης, που κατέθεσε στις αρχές Νοέμβρη στο Ευρωκοινοβούλιο ο ευρωβουλευτής του κόμματος αυτού Εφραϊμίδης. Ούτε λίγο ούτε πολύ το ψευτοΚΚΕ ζητάει έκτακτη οικονομική ενίσχυση του *Ριζοσπάστη* και του 902 για την αποκατάσταση των ζημιών από τις πλημμύρες! Χωρίς ντροπή, ζητάει να κινηθεί η διαδικασία εφαρμογής του σχετικού με την ενίσχυση των πλημμυροπαθών ψηφίσματος του Ευρ. Κοινοβουλίου και υποστηρίζει ότι η καταστροφή του μηχανολογικού και τεχνολογικού εξοπλισμού είναι ολική, ενώ το συνολικό ύψος των ζημιών ξεπερνάει κατά πολύ τα 3 δισ. δραχμές.

Πρέπει να έχει κανείς ρώσικο θράσος για να ζητάει κάτι τέτοιο απ' αυτούς που καταγγέλλει από το πρωί ως το βράδυ. Και το ψευτοΚΚΕ φαίνεται ότι διαθέτει μπόλικο απ' αυτό!

# Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Υπάρχουν πάντα μερικές στιγμές όπου ένα φαινόμενο ξεσκεπάζει την αλήθεια που βρίσκεται πίσω του. Συνήθως συμβαίνει το αντίθετο, γι' αυτό η αναζήτηση της αλήθειας είναι μια δύσκολη υπόθεση. Έτσι το αναλυτικό πνεύμα πρέπει να αδράχνει εκείνα τα φαινόμενα ή γεγονότα που αφήνουν την αλήθεια να φανεί από μέσα τους.

Αυτή ήταν η περίπτωση μιας τοποθέτησης που έκανε ο Ντελέρ στην τελευταία σύνοδο των Ευρωπαίων σοσιαλιστών ηγετών στις 8 του Δεκεμβρίου στη Βόννη σχετικά με το Κυπριακό και τη σύνδεση Τουρκίας-Ευρώπης.

Ο Ντελέρ, μπροστά στην έκπληκτη ελληνική αντιπροσωπεία στην οποία συμμετείχε και ο Α. Παπανδρέου, δήλωσε πως η «Κύπρος δεν πρέπει να είναι όμηρος ούτε της Τουρκίας ούτε της Ελλάδας, δεν πρέπει να γίνει αντικείμενο διαπραγματεύσεων σχετικά με το 4ο χρηματοδοτικό πρωτόκολλο και μπορεί να διαχειριστεί μόνη της τις σχέσεις της με την Ευρωπαϊκή Ένωση».

Αυτή η τοποθέτηση ήταν η μεγαλύτερη ως τα τώρα έκρηξη των Ευρωπαίων Ενωτιστών ενάντια στην αντιευρωπαϊκή πολιτική των ρωσόδουλων και σοβινιστών της χώρας μας και φανέρωνε τις αληθινές διαθέσεις της Ευρώπης απέναντι στην ελληνική εξωτερική πολιτική συνολικά.

Πραγματικά, η πολιτική ανακάλυψη του Παπανδρέου να συνδεθεί η τελωνειακή ένωση της Τουρκίας με την Ευρώπη και το 4ο χρηματοδοτικό πρωτόκολλο με την είσοδο της Κύπρου στην Ε.Ε. αποτελεί την πιο προωθημένη ως τα τώρα επίθεση αυτού του διεθνή προβοκάτορα στην πολιτική ένωση της Ευρώπης. Είναι στον καθένα φανερό ότι, αν η Κύπρος, στην κατάσταση που είναι σήμερα, μπει στην Ε.Ε., όχι μόνο θα μεταφέρει μέσα σ' αυτήν την ελληνοτουρκική αντίθεση, αλλά θα τη μετατρέψει σε ευρωτουρκική αντίθεση, και μάλιστα σε ρήξη Ευρώπης-Τουρκίας. Για να μπει η Κύπρος στην Ένωση πρέπει να το κάνει σαν ανεξάρτητο κράτος, γιατί με όλη της την αθλιότητα η Ε.Ε. είναι μια ένωση ανεξάρτητων κρατών. Αλλά η Κύπρος δεν έχει κατακτήσει ακόμα ούτε την τυπική της εθνική ανεξαρτησία. Όχι μόνο γιατί το ένα κομμάτι της βρίσκεται υπό τουρκική κατοχή, αλλά και γιατί το άλλο βρίσκεται κάτω από ελληνική πολιτική και στρατιωτική κηδεμονία (με την αρχή της "συναπόφασης", την παρουσία ελληνικού στρατού και το νέο αμυντικό δόγμα).

Βέβαια, ο ελληνικός εθνικισμός και οι ρωσόδουλοι προτάσσουν το ζήτημα της τουρκικής κατοχής για να δικαιολογήσουν τη δικιά τους κηδεμονία, όμως ιστορικά και συγκεκριμένα η δικιά τους κηδεμονία είναι ανεξάρτητη από την τουρκική κατοχή, και μάλιστα προηγείται της τουρκικής κατοχής και της έδωσε την κύρια πολιτική και ηθική δικαιολογία.

Ταυτόχρονα οι ρωσόδουλοι και οι σοβινιστές προσπάθησαν να

κρατήσουν από το 1974 πάντα ανοιχτή την κυπρο-τουρκική αντίθεση, την οποία επιχείρησαν να κλείσουν τα πιο εθνικά-ανεξαρτησιακά τμήματα της κυπριακής αστικής τάξης (ΔΗΚΟ, το 1986) με μια συμφωνία ειρηνικής επανένωσης του νησιού.

Οι ρωσόδουλοι και οι σοβινιστές θέλουν να λύσουν το Κυπριακό με ένα νικηφόρο ελληνοτουρκικό πόλεμο που θα διεξαγάγουν στο πλευρό της Ρωσίας, δηλαδή μέσα από έναν παγκόσμιο πόλεμο, γι' αυτό θέλουν να κρατάνε ως τότε ανοιχτό το Κυπριακό και ζωντανό τον ελληνοτουρκικό πόλεμο.

Αυτό το σχέδιό τους εξυπηρετεί και η επιμονή τους να βάλουν την Κύπρο στην Ε.Ε. Στο βάθος θέλουν να παγιώσουν και να απλώσουν παραπέρα στην Ελλάδα και την Κύπρο τα αντιευρωπαϊκά αισθήματα. Γιατί η Ευρώπη, όση ταλάντευση και άγνοια να δείχνει απέναντι στη ρώσικη στρατηγική, δε θα είναι ποτέ διατεθειμένη να δεχτεί τελικά την πολιτική της ρήξης με την Τουρκία, που είναι η πιο σημαντική στρατηγικά και η πιο φιλοευρωπαϊκή χώρα της Εγγύς και Μέσης Ανατολής. Έτσι ο πράκτορας Παπανδρέου επιχειρεί να στηρίξει το στρατηγικό αντιευρωπαϊσμό και τη συμμαχία της χώρας μας με τη Ρωσία στην άρνηση της Ευρώπης να συγκρουστεί με την Τουρκία για χάρη της Κύπρου. Γι' αυτό ο Παπανδρέου εξαρτά με μακιαβελικό τρόπο την οικονομική προσέγγιση της Τουρκίας με την Ευρώπη με την πολύ μεγαλύτερη πολιτική προσέγγιση της Κύπρου με την Ευρώπη.

Μ' αυτό τον τρόπο ο Παπανδρέου πετυχαίνει ταυτόχρονα να ενθαρρύνει τον αντιευρωπαϊσμό μέσα στην ίδια την Τουρκία και τις πιο ακραίες σοβινιστικές πλευρές της τουρκικής άρχουσας τάξης, που εκφράζονται από τη μια πλευρά από τους φασιστο-ισλαμιστές και από την άλλη από τους εθνικοσοσιαλιστές του πάντα ρωσόφιλου Ετζεβίτ.

Το έργο του Παπανδρέου γίνεται σήμερα ευκολότερο εξαιτίας της προχωρημένης πολιτικής αποσάθρωσης της Ευρώπης, γι' αυτό και ο μεθοδικός εκβιασμός του δεν μπορεί να βρει τις αντιστάσεις που θα μπορούσε να βρει πριν μερικά χρόνια, πριν δηλαδή τη ρωσοσερβική επίθεση και τον ευρωπαϊκό υφεσιασμό, που συνεχίζεται μέχρι τα σήμερα απέναντί της. Γι' αυτό και η εισαγωγή της κυπριακής σφήνας στο πλαδαρό κορμί των Ευρωπαίων γίνεται με το λιγότερο δυνατό αναισθητικό.

Είναι χαρακτηριστικός ο ωμός τρόπος με τον οποίο ο αποθρασυμένος Παπανδρέου προβάλλει τώρα τις απαιτήσεις του, τρόπος που εξηγεί την οργισμένη αντίδραση του Ντελέρ που προαναφέραμε. Στην ίδια συνέλευση των Ευρωπαίων σοσιαλιστών, πριν μιλήσει ο Ντελέρ, ο Παπανδρέου είχε δηλώσει: «Δεν πρόκειται να δεχτούμε την τελωνειακή ένωση Ε.Ε.-Τουρκίας, η οποία προβλέπεται για το 1995 από το 1963. Λέμε όμως ότι αν η Τουρκία κάνει βή-

ματα προς τα μπρος, είτε αν η Ευρώπη η ίδια κάνει βήματα -κύριο βήμα ο προσδιορισμός ημερομηνίας έναρξης διαπραγματεύσεων (για ένταξη Κύπρου στην Ε.Ε. Η σημείωση δικιά μας)- τότε είμεθα έτοιμοι να κουβεντιάσουμε την αποδοχή της τελωνειακής ένωσης».

Και δεν έφτανε αυτό. Μέχρι εκείνη τη στιγμή ο Παπανδρέου και οι διπλωμάτες του ισχυρίζονταν ότι ήταν άλλο πράγμα το 4ο χρηματοδοτικό πρωτόκολλο και άλλο η τελωνειακή ένωση, και άφηναν να εννοηθεί ότι θα μπορούσαν πιο εύκολα και πρώτα να δώσουν τη συγκατάθεσή τους στο χρηματοδοτικό πρωτόκολλο, δηλαδή το δανεισμό της Ε.Ε. προς την Τουρκία. «Όμως στη Βόννη, αναθυμωμένος ακόμα περισσότερο από την ευρωπαϊκή αδυναμία, ο Παπανδρέου δήλωσε ότι «τελωνειακή ένωση και χρηματοδοτικό πρωτόκολλο είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος».

Όμως πιο ισχυρή από την οργή του Ντελέρ αποδείχτηκε η πολιτική του αδυναμία. Αυτή η οργή είχε τα χαρακτηριστικά μιας έκρηξης λίγο πριν το τέλος μιας κυριαρχίας. Ο Ντελέρ έπεσε ακριβώς επειδή υπήρξε η πιο προωθημένη έκφραση του ευρωπαϊκού πολιτικού ενωτισμού. Αυτό εξηγεί το ότι στη θέση του στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ήρθε ο Ντεάν, ένα καιροσκοπικό τίποτα που απλά θα κάνει οικονομική διαχείριση, και κυρίως το ότι ο Ντελέρ παραιτήθηκε από τη διεκδίκηση της γαλλικής προεδρίας μπροστά στην ανάπτυξη του γαλλικού εθνικιστικού αντιευρωπαϊσμού.

Έτσι είναι σήμερα ανοιχτός περισσότερο από ποτέ ο δρόμος του Παπανδρέου. Ενώ ο Ντελέρ σ' εκείνη τη σύσκεψη, στις 8 του Δεκεμβρίου είχε επιμείνει ότι δεν πρόκειται να γίνει δεκτός ο ελληνικός εκβιασμός και να προχωρήσει η κυπριακή ένταξη στην ΕΟΚ πριν από τη διακυβερνητική Διάσκεψη του 1996, σήμερα η γαλλική ευρωπαϊκή προεδρία με επικεφαλής της τον εθνικιστή Ζιπέ αρχίζει να υποχωρεί.

Σύμφωνα με πληροφορίες της ελληνικής αντιπροσωπείας που δημοσιεύτηκαν στην Καθημερινή στις 12 Γενάρη, Γαλλία και Ελλάδα συμφώνησαν σε «κάποια ημερομηνία έναρξης των διαπραγματεύσεων σε κάποιο συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα, αμέσως μετά το τέλος της Διακυβερνητικής Διασκέψεως στα τέλη του 1996, ενώ στο μεσοδιάστημα αρχίζοντας από τώρα θα διεξαχθεί ένας διαρθρωμένος διάλογος της Κύπρου με την Κοινότητα και θα αρχίσει μια προενταξιακή διαδικασία που θα ενδυναμώνει τις σχέσεις της Κύπρου με την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως ακριβώς συμβαίνει με την περίπτωση των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης».

Αυτή η συμφωνία στην ουσία καταργεί τη δέσμευση του Ντελέρ που προαναφέραμε και κάνει ένα βήμα προς τον Παπανδρέου δίχως ακόμα να του δίνει την ημερομηνία που ζητάει. Οι Ευρωπαίοι ξέρουν ότι αν δώσουν ημε-

ρομηνία αρχής των διαπραγματεύσεων για ένταξη της Κύπρου θα έρθουν αμέσως σε ρήξη με την Τουρκία. Ψάχνουν έτσι απεγνωσμένα για ενδιάμεσες διατυπώσεις που θα ικανοποιούν τον Παπανδρέου δίχως να θυμώνει η Τουρκία. Είναι αδύνατον αυτοί οι δίχως αρχές ιμπεριαλιστές να καταλάβουν ότι ο Παπανδρέου δεν πρόκειται να δεχτεί καμιά ενδιάμεση πρόταση που δε θα θυμώνει την Τουρκία ή που, τουλάχιστον, δε θα διασπά την τουρκική άρχουσα τάξη δυναμώνοντας εκεί τον αντιευρωπαϊσμό. Είναι πολύ χαρακτηριστική από αυτή την άποψη η τοποθέτηση μιας πηγής της γερμανικής προεδρίας στο ίδιο φύλλο της Κ ότι «η Βόννη ελπίζει σε μια απελευθέρωση του 4ου χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου, καθώς η συγκυρία είναι ευνοϊκή. Η Ελλάδα απέσυρε τις αντιρρήσεις της για την οικονομική ενίσχυση της Αλβανίας και των Σκοπίων, γιατί όχι και της Τουρκίας».

Τους είναι αδύνατο να καταλάβουν ότι «η Ελλάδα απέσυρε τις αντιρρήσεις για την οικονομική ενίσχυση της Αλβανίας και των Σκοπίων» ακριβώς για να δυναμώσει τις αντιρρήσεις της ενάντια στην Τουρκία. Τους είναι αδύνατο να καταλάβουν επίσης ότι σε μεγάλο βαθμό η ρωσόδουλη διπλωματία στη χώρα μας κατάφερε να φέρει τη Μακεδονία και την Αλβανία κοντύτερα στη ρώσικη τροχιά μέσα από τον οικονομικό εκβιασμό, και μετά προχώρησε στη μείωσή του.

Να λοιπόν πώς αργά αλλά σταθερά οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές χώνονται βαθύτερα μετά στο τέλος της ρώσικης διπλωματίας και πώς με τη σειρά του αυτό το τέλος δυναμώνει τους παράγοντες της πολιτικής τους αποσύνθεσης, αποσύνθεση που μεγαλώνει από την ώρα που η Ευρώπη έβαλε μέσα της τις χώρες της ουδετερότητας απέναντι στη Ρωσία, όπως είναι η Σουηδία, η Αυστρία και ιδίως η Φιλανδία.

Αν διερευνήσει κανείς τη φύση του ευρωπαϊκού αδιεξόδου θα βρεθεί μπροστά σ' αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε βασική ευρωπαϊκή υπατάχτη. Πρόκειται για την πεποίθηση ότι η ευρωπαϊκή πολιτική ισχύς μπορεί να στηριχθεί στην οικονομική ισχύ. Έτσι, όσο η πολιτική ενότητα καταρρέει, τόσο πιο πολύ επιχειρούν τα μέλη της να την υποκαταστήσουν με την επιτάχυνση της οικονομικής ένωσης και τόσο περισσότερο επιδιώκουν να αντικαταστήσουν τα πολιτικά και στρατιωτικά εργαλεία δραστηριότητας με τα οικονομικά. Τέτοια είναι τα χρηματοδοτικά πρωτόκολλα, η τελωνειακή ένωση και άλλα.

Όλα αυτά αποδεικνύονται τραπουλόχαρτα, όταν μια μικρή δύναμη όπως η Ελλάδα χρησιμοποιεί πολιτικά μέσα πάλης, ενώ συμβιβάζεται με κάθε ευρωπαϊκή οικονομική αξίωση. Τότε τα πρωτόκολλα και τα τελωνεία καταρρέουν μπροστά στις δήθεν εθνικές απαιτήσεις. Τότε επί ποινή θανάτου η Ευρώπη είναι υποχρε-

ωμένη να απαντήσει στην πολιτική με πολιτική.

Αυτό έκανε ο Ντελέρ εκφράζοντας μια βαθιά ανάγκη, την ίδια την ουσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Γι' αυτό η ήττα του είναι με τον ίδιο τρόπο έκφραση της ευρωπαϊκής πολιτικής αποσύνθεσης, που προφανώς δε θα μπορέσει ούτε στο αναπόφευκτο νέο βέτο του Παπανδρέου για την τελωνειακή ένωση και το 4ο χρηματοδοτικό πρωτόκολλο να αντιδράσει και να ρίξει τις στρατηγικά απαραίτητες γέφυρες της με την Τουρκία.

## ΡΩΣΙΑ: ΤΩΡΑ ΣΑΦΕΣΤΕΡΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ 12 ΜΙΛΙΑ

Οι αναγνώστες της Νέας Ανατολής είναι ενημερωμένοι για τη θέση της Μόσχας στο ζήτημα της επέκτασης των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια με βάση το ισχύον Δίκαιο της Θάλασσας. Πρόκειται για μια θέση που ουσιαστικά αντιτίθεται σε μια τέτοια προοπτική, καθώς κάτι τέτοιο θα ισχυροποιούσε τάσεις ανεξαρτησίας που υπάρχουν στη χώρα μας και, παράλληλα, θα δημιουργούσε τεράστια προβλήματα στα ρώσικα αγκυροβόλια στην περιοχή, ιδιαίτερα σ' αυτό των Κυθρών.

Τη θέση αυτή επιβεβαίωσε πρόσφατη δήλωση του αναπληρωτή υπουργού Εξωτερικών της Ρωσίας Κριλόφ στον απεσταλμένο της Ελευθεροτυπίας στη Μόσχα Τάκη Μίχα (3 του Δεκεμβρίου). Είπε σχετικά: «Η Ρωσία αντιτίθεται σε οποιαδήποτε μονομερή ενέργεια που θα αποσκοπούσε στην αλλαγή του υπάρχοντος στάτους κβο στο Αιγαίο σήμερα».

Είχαμε κάνει όμως παράλληλα τη διαπίστωση πως ο Παπανδρέου συντηρεί επίτηδες το θέμα και κάνει λόγο για μη εφαρμογή της επέκτασης **σήμερα**, αφήνοντας ανοιχτό το ζήτημα για την κατάλληλη στιγμή, για το μέλλον, δηλαδή για τη στιγμή που τα ρώσικα αφεντικά του θα του πουν να εξαπολύσει έναν άδικο πόλεμο ενάντια στην Τουρκία. Γι' αυτό και ο Κριλόφ λέει αυτό το «σήμερα».

Παρακάτω γίνεται πιο σαφής: «Η νέα σύμβαση παρέχει στην Ελλάδα το δικαίωμα να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 μίλια, όμως στη σημερινή συγκυρία μια τέτοια ενέργεια θα είχε αρνητικές επιπτώσεις στην ειρήνη της περιοχής και κατά συνέπεια θα πρέπει να αποφευχθεί». Το πόσο νοιάζονται οι Ρώσοι για την ειρήνη της περιοχής το έχουν δείξει επανειλημμένα. Τραγικό παράδειγμα η Βοσνία. Η παραπάνω τοποθέτηση είναι φανερό πως αφήνει ανοιχτό το ζήτημα για το μέλλον, για μια «αυριανή συγκυρία».

Οι πραγματικοί πατριώτες πρέπει να καταγγείλουν τη θέση αυτή της ρώσικης υπερδύναμης.

# Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

Τις δυο προηγούμενες βδομάδες ο ελληνικός λαός έγινε θύμα ενός ακόμη παραζάχης πλύσης εγκεφάλου (απ' αυτά που συνηθίζονται τα τελευταία χρόνια), με αφορμή μια γαλλική πρόταση στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η παραπληροφόρηση έδωσε και πήρε με τους πηχιαίους τίτλους για υποτιθέμενη "κατάργηση" της ελληνικής γλώσσας από τη χορεία των επίσημων γλωσσών της ΕΕ. Ρωσόδουλοι και σοβινιστές κάθε απόχρωσης δημιούργησαν ένα εκρηκτικό κρέμα και βρήκαν για άλλη μια φορά την ευκαιρία να προκαλέσουν "πολεμικό" κλίμα ενάντια στην "ανθελληνική" ΕΕ, η οποία, δήθεν, θα έσβηνε με μια μονοκοντυλιά τη "γλώσσα των προγόνων". Προσπάθησαν με ισχυρές δόσεις καταστροφολογίας να πείσουν τους αφελείς ότι οι Ευρωπαίοι πρότειναν την "κατάργηση"(!) της ελληνικής γλώσσας, κι ότι αυτό θα αποτελούσε καταστροφή για τη γλώσσα μας και τον πολιτισμό μας!

## ΠΩΣ ΕΧΕΙ Η ΥΠΟΘΕΣΗ

Στα ΜΜΕ, που είναι γνωστό πως στη μεγάλη τους πλειοψηφία ελέγχονται από το νεοδεξιό μπλοκ, εμφανίστηκε ότι η Γαλλία πρότεινε να συζητηθεί και να αποφασιστεί στη διάρκεια της προεδρίας της στην ΕΕ (δηλαδή μέσα στο πρώτο εξάμηνο του '95) να περιοριστούν από δω και πέρα οι επίσημες γλώσσες της ΕΕ σε 5: στα γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά, ιταλικά και ισπανικά. Οπότε άρχισαν όλοι αυτοί που είπαμε παραπάνω να εξαπολύουν τους μύδρους τους κατά της Γαλλίας και της ΕΕ.

Η αλήθεια είναι διαφορετική, αλλά και δεν επρόκειτο για "κεραυνό εν αιθρία", όπως θέλησαν να εμφανίσουν το ζήτημα εδώ.

Η όλη ιστορία ξεκίνησε με μια συνέντευξη του γάλλου αναπληρωτή υπουργού Ευρωπαϊκών Υποθέσεων Αλέν Λαμασούρ για τους πολιτιστικούς στόχους της γαλλικής προεδρίας το πρώτο εξάμηνο του 1995. Ο Λαμασούρ τόνισε ότι πρώτος στόχος είναι η ενίσχυση του πολιτισμικού ευρωπαϊκού πλουραλισμού με έμφαση στο θέμα των ξένων γλωσσών και στη μάθησή τους στα σχολεία, ώστε η αυριανή Ένωση να μην είναι τελικά "μονόγλωσση". Στα πλαίσια αυτά πρότεινε την υποχρεωτική εκμάθηση δύο "ζωντανών" ευρωπαϊκών γλωσσών σε όλες τις χώρες της ΕΕ, κάτι που σήμερα συμβαίνει μόνο στη Δανία και στο Λουξεμβούργο, και μάλιστα στη βάση της αμοιβαιότητας. Αυτή η προτεραιότητα της γαλλικής προεδρίας, που είναι και άμεση, συνήθως αποσιωπάται στη χώρα μας και απομονώνεται μόνο η δεύτερη σκέψη (την ονομάζουμε "σκέψη" ακριβώς γιατί δεν πρόκειται για πρόταση, αφού κάτι τέτοιο μπορεί να αποφασιστεί μόνο το 1996, και μάλιστα ομόφωνα).

Ο Λαμασούρ ανέφερε κάτι από παλιά γνωστό: ότι υπάρχει πρακτικό πρόβλημα με την πολυγλωσσία στα κοινοτικά όργανα, που γίνεται πιο έντονο με τη διεύρυνση της ΕΕ. Έτσι είπε ότι η Γαλλία θα προ-

τείνει (για το 1996 μιλάμε) να ξεχωριστούν οι "γλώσσες εργασίας" από τις επίσημες γλώσσες της ΕΕ και να περιοριστούν οι πρώτες σε πέντε, **χωρίς να κατονομάζει ποιες**. Αλλά, ο ευρωβουλευτής του ΣΥΝ Αλαβάνος (που ήταν αυτός που πρώτος "αποκάλυψε" τις δηλώσεις Λαμασούρ -και δεν είναι τυχαίο αυτό) και τα προσφιλή στο στείο αντιδυτικισμό ελληνικά ΜΜΕ υπέθεσαν πως θα "εξοβελιστούν" τα ελληνικά, τα ολλανδικά, τα πορτογαλέζικα, τα δανέζικα, τα σουηδικά και τα φιλανδέζικα. Επίσης ο Λαμασούρ υπογράμμισε ότι η πρόταση αυτή θα τεθεί για συζήτηση στη λεγόμενη Διακυβερνητική Διάσκεψη του 1996, η οποία θα έχει αντικείμενο την αναθεώρηση της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Είναι γνωστό ότι οι όποιες αποφάσεις θα παρθούν ομόφωνα, οπότε ποιο το νόημα των αντιδράσεων, αφού αν θέλει έστω και μία κυβέρνηση να μην εφαρμοστεί κάτι τέτοιο μπορεί, έτσι κι αλλιώς, να μπλοκάρει τις διαδικασίες προβάλλοντας βέτο;

Ας δούμε λίγο τη διαφορά ανάμεσα στις επίσημες γλώσσες και στις γλώσσες εργασίας. Σήμερα οι επίσημες γλώσσες είναι 9, και με την είσοδο των τριών νέων μελών (Αυστρία, Σουηδία, Φιλανδία) γίνονται 11. Το άρθρο 217 της Συνθήκης της Ρώμης προβλέπει τη δυνατότητα να τροποποιηθεί το γλωσσικό καθεστώς, μόνο όμως με ομοφωνία του Συμβουλίου Κορυφής. Επίσημες είναι οι γλώσσες στις οποίες εκδίδονται όλοι οι κοινοτικοί κανονισμοί και νόμοι, τα συμπεράσματα του Συμβουλίου Κορυφής κ.ά., ενώ "γλώσσες εργασίας" είναι μόνο οι δυο-τρεις που χρησιμοποιούνται εδώ και χρόνια για συνεννόηση στις συνεδριάσεις διάφορων επιτροπών και ομάδων εργασίας επιπέδου χαμηλότερου από το Συμβούλιο Υπουργών, δηλαδή στις περισσότερες περιπτώσεις. Κάτι τέτοιο γίνεται, π.χ., στις συνεδριάσεις της Επιτροπής Μονίμων Αντιπροσώπων (ΚΟΡΕΠΕΡ) χωρίς μέχρι τώρα να έχουν ακουστεί κρωξίματα σαν τα σημερινά. Στην ουσία η γαλλική "πρόταση" βάζει στο τραπέζι κάτι που ισχύει ήδη από χρόνια.

Σύμφωνα με στοιχεία που κανείς δεν αμφισβητεί, για μιάμιση ώρα συνεδρίαση χρειάζονται τρεις διερμηνείς για κάθε επίσημη γλώσσα, αφού εναλλάσσονται κάθε 30 λεπτά λόγω της ιδιαίτερα δύσκολης φύσης της δουλειάς αυτής. Μέχρι τώρα για 9 επίσημες γλώσσες χρειάζονταν 27 διερμηνείς, ενώ από το Γενάρη 33. Κι όλ' αυτά όχι μόνο για τα Συμβούλια Υπουργών, αλλά και για συναντήσεις χαμηλότερου επιπέδου. Και, όπως γράφει σχετικά ο Γιώργος Χ. Παπαγεωργίου στην *Ελευθεροτυπία* (29/12), «πέρα από το θέμα του κόστους υπάρχει και θέμα συνεννόησης. Σκεφθείτε τι καταλαβαίνει ένας δανός πολιτικός διευθυντής όταν ακούει την ομιλία του έλληνα ομολόγου του μεταφρασμένη από τα πορτογαλικά, από ιρλανδοδιερμηνέα (δεν είναι σπάνιο)...Και, όπως παρατηρεί ο ανταποκριτής της ί-

διας εφημερίδας στις Βρυξέλλες Παντελής Παντελής, «δεν αποκλείεται τελικά η Ενωμένη Ευρώπη να μεταβληθεί σε Πύργο της Βαβέλ (!)» (30/12).

Και πραγματικά, έτσι είναι. Υπάρχει κανένας λογικός άνθρωπος που να υποστηρίζει ότι θα μπορεί αύριο να λειτουργήσει οποιαδήποτε συνάντηση ή συνεδρίαση με ταυτόχρονη διερμηνεία από και προς 20-25 γλώσσες;

Παρόμοιο πρόβλημα είχε δημιουργηθεί παλιότερα για τις γλώσσες που θα χρησιμοποιούσε το Γραφείο Σημάτων της ΕΕ στην ισπανική πόλη Αλικάντε. Μετά από πολλές κι έντονες συζητήσεις, έγινε δεκτό να χρησιμοποιηθούν μόνο 5 γλώσσες εργασίας: γαλλικά, γερμανικά, αγγλικά, ιταλικά και ισπανικά. Ο τότε αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών Θ. Πάγκαλος, σφοδρός αντιευρωπαϊστής σήμερα, είχε συμφωνήσει με τις 5 γλώσσες εργασίας, αν και με τη ρητή επιφύλαξη ότι δε θ' αποτελέσει προηγούμενο.

## ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ "ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ"

Τα πρώτα αναφέρονται συνήθως από τους σοσιαλφασίστες και είναι ντυμένα με προοδευτικό μανδύα, με το μανδύα της "πολιτιστικής ισότητας" των λαών και, επομένως, και των γλωσσών. Στις "προτάσεις" Λαμασούρ αυτή η ομιά βλέπει «την προσπάθεια των ισχυρών χωρών της ΕΕ να επιβάλουν την πολιτική, οικονομική και πολιτιστική κυριαρχία τους» (Εφραίμίδης), ενώ για τον Κωνσταντόπουλο «αποτελεί μια μεθόδευση για την επιβολή αυταρχικών διακρίσεων σε βάρος της ανάπτυξης, της οικονομικής αλλά και της πολιτιστικής οντότητας των κρατών-μελών της Ευρώπης, των λαών της Ευρώπης» (*Ελευθεροτυπία*, 30/12). Παρόμοιες θέσεις, δυστυχώς, εκφράζει κι η "ευρωπαϊκή" ουρά τους, ο Παπαγιαννάκης, ο οποίος, αν και διαβλέπει τη σοβαρότητα και το υπαρκτό των προβλημάτων, υποχωρεί στο σοσιαλφασισμό και στο σοβινισμό μιλώντας για "επιχειρήματα αρχών".

Εδώ έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής. Πρώτα απ' όλα, πρόκειται για απύθμενη υποκρισία των σοσιαλφασιστών, αφού δεν υπερασπίζονται το ζήτημα της "ισοτιμίας των γλωσσών" μέχρι την έσχατη συνέπεια του: Δε λένε λέξη για τη βίαιη επιβολή της ελληνικής γλώσσας σε εθνικές και γλωσσικές μειονότητες στην ίδια μας τη χώρα, όπου τελούν υπό απαγόρευση γλώσσες όπως τα μακεδονικά ή τα τσιγγάνικα και τα πομάκικα. Ας θυμηθούμε σχετικά ότι από το 1981 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υιοθέτησε το ψήφισμα Arge "για ένα Χάρτη των Δικαιωμάτων Εθνικών Μειονοτήτων και Περιφερειακών Γλωσσών και Πολιτισμών", ενώ ακολούθησε η ίδρυση του "Ευρωπαϊκού Γραφείου των λιγότερο διαδεδομένων γλωσσών", ενός συμβουλευτικού οργάνου με έδρα το Δουβλίνο που διαθέτει τοπικά γραφεία σ' όλες τις χώρες εκτός από την Ελλάδα, η οποία μάλιστα

αποφεύγει κάθε συνεργασία με τους υπευθύνους του. Το πρόβλημα επανήλθε στο Ευρωκοινοβούλιο το 1987 με το ψήφισμα Kuypers, στο οποίο καλούνταν τα κράτη-μέλη να αναγνωρίσουν νομικά τις γλωσσικές τους μειονότητες. Οι μόνοι που είχαν αντιδράσει ήταν ορισμένοι γάλλοι και έλληνες ευρωβουλευτές (Πλασκοβίτης, Γερωντόπουλος, Αλαβάνος). Το ψήφισμα αυτό μάλιστα όριζε ρητά, για να μην προβάλλονται προσχήματα, ότι η εφαρμογή του «δεν πρέπει να θέσει σε κίνδυνο την εδαφική ακεραιότητα ή τη δημόσια τάξη των κρατών».

Έπειτα, όταν μιλάμε για "ισοτιμία" πρέπει και να καταλαβαίνουμε τι εννοούμε. Εμείς, για παράδειγμα, εννοούμε το να έχει το δικαίωμα ένας λαός ή μια μειονότητα να μιλάει, να γράφει και να διδάσκειται χωρίς κανένα εμπόδιο στη μητρική του (της) γλώσσα.

Είναι άλλο πράγμα όμως η ισοτιμία στα χαρτιά, όπως εννοούν ο σοσιαλφασισμός κι ο σοβινισμός. Γιατί όση "ισοτιμία" και να υπάρχει στα χαρτιά, στην πράξη η ζωή έχει τους δικούς της κανόνες. Και η ζωή έχει κάνει κυρίαρχες στην παγκόσμια επικοινωνία μερικές γλώσσες, με προεξάρχουσα την αγγλική και, δευτερευόντως, τη γαλλική και τη γερμανική. Σύμφωνα με τη στατιστική υπηρεσία της κοινότητας, το 85% των νέων Ευρωπαίων διδάσκεται τα αγγλικά, ενώ μόνο το 32% τα γαλλικά και το 16% τα γερμανικά. Αλλά το ίδιο γεγονός έρχεται να επιβεβαιώσει και το κρατικό καθεστώς της διδασκαλίας ξένων γλωσσών στη χώρα μας. Τι διδάσκονται υποχρεωτικά ως ξένη γλώσσα τα ελληνόπουλα τόσα χρόνια στα σχολεία; Τα αγγλικά. Με ποιο κριτήριο; Με το κριτήριο προφανώς ότι είναι η πιο ευρέως ομιλούμενη γλώσσα στον κόσμο. Αλλά και πρόσφατα, που με μια παράλληλη κίνηση το υπουργείο Παιδείας εισήγαγε ξένη γλώσσα από την Δ' τάξη Δημοτικού και δεύτερη ξένη γλώσσα στο Γυμνάσιο, ποιες γλώσσες επέβαλε; Στο μεν Δημοτικό τα αγγλικά, ενώ στο Γυμνάσιο τα γαλλικά και γίνεται συζήτηση και για τα γερμανικά. Γιατί οι θιασώτες της "ισοτιμίας των γλωσσών" δεν κάνουν πρόταση να μπουν τα δανέζικα ή τα πορτογαλέζικα ή τα φιλανδικά; Το ότι δεν τις ιεραρχούν ως πρώτη προτεραιότητα σημαίνει μήπως υποτίμηση των γλωσσών αυτών ή, ακόμα χειρότερα, γλωσσικό ιμπεριαλισμό απέναντί τους, ή μήπως αναγνώριση του αυτονόητου πλέον γεγονότος ότι τα αγγλικά έχουν γίνει σήμερα παγκόσμια γλώσσα συνεννόησης; Λίγη σοβαρότητα δε βλάπτει.

Ακολουθεί η δεύτερη ομάδα "επιχειρημάτων", που έχει να κάνει με τη δήθεν ιδιαιτερότητα της ελληνικής γλώσσας και την "ανωτερότητά" της απέναντι σ' όλες τις άλλες, κι όχι μόνο τις ευρωπαϊκές. Ιδιαιτερότητα έχει, με μια ορισμένη έννοια, κάθε γλώσσα, αλλά οι σοβινιστές μας δεν εννοούν αυτό. Εννοούν, και το λένε καθαρά, ότι "εμείς" δώσαμε τον πολιτισμό στους "βάρβαρους" Ευρωπαίους, ό-τι όταν "εμείς" παρήγαμε πολιτισμό οι Ευρωπαίοι έτρωγαν βαλάνιδια και έμεναν σε σπηλιές και παρόμοιες ρατσιστικές σαπουνόφουσκες. Μιλώντας αντιστορικά και δογματικά, ξεχνούν να πουν ό-

τι δεν είμαστε "εμείς" που πετύχαμε κάτι τέτοιο, αλλά οι αρχαίοι Έλληνες, από τους οποίους εμείς οι σύγχρονοι νεοέλληνες μόνο το όνομα έχουμε κρατήσει.

Στη βάση παρόμοιων αντιλήψεων βρίσκονται τοποθετήσεις όπως αυτή του Έβερτ: «*Αν έπρεπε να συζητηθεί μια γλώσσα στην Ευρώπη, αυτή είναι η αρχαία ελληνική... Η βάση είναι μία. Ότι ο ευρωπαϊκός πολιτισμός στηρίζεται στην ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό πολιτισμό*». Η αυτή του Παπαθεμελή: «*Και ως σκέψη αποτελεί ανοσιούργημα*». Ακολουθεί κατά πόδας και ο *Ελευθέρος Τύπος*: «*Η ελληνική είναι η μόνη γλώσσα όλων των γλωσσών. Η Ελλάδα, επίσης, είναι η μόνη όλων των χωρών...*»

Το έκδηλο αντιφατικό στην περιπτώσή μας είναι ότι το δεύτερο "επιχείρημα" αναιρεί το πρώτο. Ενώ δηλαδή πολλοί στηρίζουν τη γνώμη τους στην "ισότητα των γλωσσών", παράλληλα θέλουν να υπερτονίσουν το ρόλο της ελληνικής γλώσσας μ' έναν τρόπο (και δε θα μπορούσε αυτό να γίνει αλλιώς) που αναδεικνύει την ελληνική ως γλώσσα των γλωσσών, δηλαδή την παρουσιάζει ανώτερη απ' όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες, ακουρώνοντας έτσι το ίδιο το δικό τους "επιχείρημα" ότι όλες οι γλώσσες είναι ισότιμες. Ή είναι ισότιμες, οπότε η ελληνική δεν είναι ανώτερη από τις άλλες, ή δεν είναι, οπότε δεν μπορούμε να στηρίζομαστε στο "επιχείρημα" της ισοτιμίας. Αυτοί θέλουν και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο.

Το μέγεθος της υποκρισίας όμως αποκαλύπτεται όταν έρθουμε στην πράξη: Τα ίδια ακριβώς κανάλια και οι εφημερίδες και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί που ξεσηκώνουν την προπαγάνδα για την "καθαρότητα" και την "ανωτερότητα" της ελληνικής γλώσσας και χύνουν δηλητήριο κατά των "κακών Ευρωπαίων" είναι αυτά που πρώτα καταστρατηγούν τις αρχές τους (αν υποθέσουμε ότι έχουν τέτοιες). Για παράδειγμα, πώς ονομάζονται σχεδόν όλα τα κανάλια; Με τα "ελληνικότατα" ονόματα Mega, Antenna, Sky, Star, Seven X, New Channel, Tele-City, Jeronymo Groovy κτλ. Τα ραδιόφωνα; Sky, Antenna, Flash, Kiss, Klik, Galaxy και τα παρόμοια. Όπως παρατηρεί εύστοχα ο "Καιρός" της *Ελευθεροτυπίας*, «*και οι ελληνικές λέξεις χάμπουργκερ, φαξ, ντίσκο, τίμπερλαντ, κομπιούτερ, σακβουαγιάζ, σιντι, κρουασάν, σουπερμάρκετ, καμπριολέ, τι θα γίνουν...*»

Και για να μην παρεξηγούμαστε: Εμείς δεν έχουμε κανένα πρόβλημα να ονομάζονται έτσι τα κανάλια και οι σταθμοί ή εκπομπές στιλ Ciao, Bravo ή Fantastico, γιατί σε τελική ανάλυση αυτό που μας ενδιαφέρει είναι η ουσία κι όχι ο τύπος. Ούτε έχουμε πρόβλημα με τις ξένες γλώσσες. Το ακριβώς αντίθετο θα λέγαμε: ό,τι βοηθάει την επικοινωνία των λαών μεταξύ τους είναι αποδεκτό, ό,τι την εμποδίζει απορριπτό. Και στη βάση αυτή, αλλά και λόγους πρακτικούς και οικονομικούς (κάτι που όλοι, χωρίς εξαίρεση, παραδέχονται), είμαστε καθαρά υπέρ της γαλλικής άποψης.

## ΑΓΓΛΙΚΑ Ή ΓΑΛΛΙΚΑ;

Είπαν πολλοί στη χώρα μας ότι, *συνέχεια στη σελ. 6*

# ΒΙΛΛΑ ΛΙΑΝΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

Είναι σκόπιμο εδώ να αναφέρουμε την ιστορία του γάλλου Πρωθυπουργού Μπερεγκοβού, ο οποίος αυτοκτόνησε όταν η εφημερίδα *Κανάρ Ανσενέ* αποκάλυψε ότι, για να αγοράσει ένα μικρό διαμέρισμα στο Παρίσι, είχε πάρει στη διάρκεια της πρωθυπουργίας του ένα άτοκο δάνειο περίπου σαράντα εκατομμυρίων από το φίλο του μεγαλοεπιχειρηματία Πιαλά, ο οποίος αργότερα εκμεταλλεύθηκε μια αποκλειστική πληροφορία που είχε από το πρωθυπουργικό γραφείο για την επιχειρηματική του ανέλιξη. Ο Μπερεγκοβού δεν μπόρεσε να αντέξει τον ηθικό εξευτελισμό.

Σε μια εκπομπή σχολιασμού αυτής της πράξης ο εκδότης του *Βήματος* Σταύρος Ψυχάρης είχε πει: «Καλά έκανε και αυτοκτόνησε ο Μπερεγκοβού. Και αν είναι να αυτοκτονούν πολιτικοί επειδή οι εφημερίδες αποκαλύπτουν σκάνδαλα, να πέφτουν από το μπαλκόνι για να μη χάνουμε και το θέμα» (Αυριανή, 15/1). Δεν μπορεί κανείς να υποστηρίξει την άποψη του Ψυχάρη. Αλλά ο ηγέτης που δεν αυτοκτονεί και δεν παραιτείται όταν αποκαλύπτεται το σκάνδαλο, σίγουρα δεν επιτρέπεται να υπερηφανεύεται γι' αυτό.

Δεν επιτρέπεται επίσης ηγέτης κόμματος και ηγέτης χώρας να προχωρά με ελαφριά συνείδηση σε μια πράξη που, σε μια περίοδο εσωκομματικής πάλης, φθείρει πολιτικά το κόμμα του και διασύρει τη χώρα. Δεν μπορεί να αναγκάζει τα στελέχη και τη βάση του κόμματος σε εξευτελισμό για την υπεράσπισή του. Η ιστορία αυτή σχολιάστηκε σε όλες τις μεγάλες ξένες εφημερίδες (*Λιμπερασιόν*, *Φαϊνάνσιαλ Τάιμς* κτλ.) και κλόνισε βέβαια ακόμα περισσότερο την οικονομική και πολιτική αξιοπιστία ολόκληρης της χώρας. Μόνο ένας πράκτορας με φασιστική συνείδηση μπορεί να συμπεριφέρεται έτσι στο λαό και το κόμμα του και να δίνει στον εαυτό του το δικαίωμα να παρασύρεται με αυτό τον αισχρό τρόπο από τα πάθη του.

Εφόσον βέβαια θέλει να τα κάνει όλα αυτά ο Παπανδρέου, επιβάλλεται τουλάχιστον να επιτρέψει τον ελεύθερο σχολιασμό των πράξεών του. Αλλά ο Παπανδρέου με τη θρασύτητα χιλίων Χίτλερ έκοψε τις εκπομπές *Προφίλ* του Παναγιωτόπουλου και *Η ιστορία μιας βίλας-Η ιστορία μιας γυναίκας* του Γ. Τράγκα λίγο πριν βγουν στον αέρα. Η πρώτη είχε σα θέμα συνέντευξη του Κουρή με θέμα τη βίλα και την αλλαγή γραμμής της *Αυριανής* και η δεύτερη ήταν ένα γενικό ρεπορτάζ για τη βίλα. Πρόκειται για λογοκρισία του αισχίσιμου είδους και φασισμό που δεν επιτρέπει να σχολιάζουν όποιοι θέλουν και όπως θέλουν τις πομπές του. Η όλη ιστορία περιλαμβάνει ακόμα και ξυλοδαρμό συνεργάτιδας του εκδότη της *Αυριανής*, η οποία είχε μόλις παραλάβει τη βιντεοκασέτα με την επίμαχη συνέντευξη από τον ANT-1, την οποία και της απέσπασαν οι τραμπούκοι του Παπανδρέου. Σχετικά με τον ξυλοδαρμό αυτό ο βουλευτής επι-

κρατείας της Ν.Δ. Πυλαρινός έκανε δήλωση στην οποία αναφερόταν σε «γκανγκστερισμό και μαφιόζικους εκβιασμούς» σε βάρος των δημοκρατικών ελευθεριών (*Αδέσμευτος Τύπος*, 13/1). Τελικά, χάρη στην επιμονή του Κουρή, που απέκτησε αντίγραφο της εκπομπής και ανακοίνωσε ημερομηνία μετάδοσής της στο Κανάλι 5, μεταδόθηκε η συνέντευξη και από τον ANTENNA.

Όσο για τους υπουργούς που δέχτηκαν να καλύψουν τον Παπανδρέου εμφανιζόμενοι σα δανειστές του, είναι βαθιά διεφθαρμένοι γιατί έγιναν συνεργοί σε αυτή την τόσο βρόμικη απάτη. Και είναι εξευτελισμός ιδιαίτερα για τον τόσο προσεχτικό ρωσόδουλο υπουργό Εξωτερικών Παπούλια που δήλωσε ότι βοήθησε ένα φίλο του στην ανάγκη του.

## ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Πολλοί μίλησαν για επιστροφή του 1989 και για προσωπική επίθεση στον Παπανδρέου για την πολιτική που επιλέγει. Τέτοια ήταν και η ανακοίνωση τύπου του ΠΑΣΟΚ στις 12/1. Όμως από το 1989 ο Παπανδρέου βγήκε αλώβητος και χτυπήθηκε η αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ. Η τάση αυτή φαίνεται ότι τώρα μπαίνει και πάλι στο στόχαστρο των πάντων σαν «άμεσο περιβάλλον» και καλείται να υπερασπίσει τον Παπανδρέου. Δεν είναι τυχαίο ότι μόνο ο Τσοχατζόπουλος και ο Γιαννόπουλος έκαναν δηλώσεις υπέρ του Παπανδρέου, ενώ οι Λαλιώτης και Κουβελάκης, τα πρωτοπαλικάρα του σοσιαλισμού, εμφανίζονταν με το «χέρι στην σκανδάλη» για να αποκαταστήσουν τη νομιμότητα που παραβίασε ο Παπανδρέου. Την πιο «αριστερή» κριτική μέσα από το ΠΑΣΟΚ έκανε ο Πάγκαλος και τη μεγαλύτερη φασαρία την προκάλεσε ο Κουρή. Σ' ό,τι αφορά τα τρία μικρά τέρατα (ΠΟΛ-ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ), εξαντλήθηκαν σε μια γενικόλογη φιλολογία για τους θεσμούς χωρίς να θέσουν ζήτημα παραίτησης του πρωθυπουργού.

Η λεγόμενη «έκρηξη» Πάγκαλου, ο οποίος μίλησε για ζήτημα «πολιτικής αισθητικής, δωροληψίας και αξιοκρατίας», συνοψίζεται στην κατηγορία του ενάντια στο άμεσο περιβάλλον του πρωθυπουργού και στη δήλωση ότι «με τέτοιου είδους συναλλαγές αμαυρώνεται η εικόνα του Α. Παπανδρέου, που υφίσταται τις συνέπειες μιας πολύ κακής και πολύ κουτής παρέμβασης διαφόρων ανθρώπων που τον περιβάλλουν, που καλό θα ήταν όσο το δυνατόν συντομότερα να τους αποπέμψουν» (*Καθημερινή*, 14/1).

Το «άμεσο περιβάλλον» είναι βέβαια ο Τσοχατζόπουλος και αυτή η δήλωση του Πάγκαλου εξηγεί το γεγονός ότι τελικά δεν πάρθηκε κανένα πειθαρχικό μέτρο εναντίον του. Γιατί ο Πάγκαλος δε ζητά την παραίτηση του πρωθυπουργού, αλλά την αποπομπή «διαφόρων ανθρώπων». Ο Πάγκαλος επίσης δε δίστασε να επιτεθεί ευθέως στον Τσοχατζόπουλο, τον οποίο κατηγορήσε ότι «έχει τη μεγαλύτερη ομάδα στο ΠΑΣΟΚ που δρα στα όρια του πα-

ραδεκτού και προσπαθεί να αποκλείσει στελέχη». Μίλησε ακόμα για «γάγγραινα των γραφειοκρατών της Χαριλάου Τρικούπη που είναι θανάσιμοι κίνδυνοι για την ενότητα και το μέλλον του ΠΑΣΟΚ».

Σε απάντηση ο Τσοχατζόπουλος δεν υπερασπίστηκε τον εαυτό του, αλλά τη νομιμότητα της βίλας Παπανδρέου, δηλώνοντας ότι: «Υπάρχει μια τεκμηριωμένη απόδειξη για το πώς ο πρωθυπουργός αγόρασε το σπίτι του. Θέμα ουσιαστικό και δεν υπάρχει και δεν πρόκειται να υπάρξει». (*Αυριανή*, 17/1). Έτσι απέδειξε την ιδιότητα του κακού συμβούλου και επισπεύδει με αυτόν τον τρόπο την πτώση του.

Για τους Λαλιώτη και Κουβελάκη το μόνο που γίνεται γνωστό είναι ότι διαφωνούν με τη δήλωση Παπανδρέου για το «πόθεν έσχες» και ετοιμάζονται να επέμβουν. Ειδικότερα για το Λαλιώτη λέγεται ότι θα ασχοληθεί με τις πολεοδομικές παρανομίες που έχουν γίνει στη βίλα. Βέβαια, μέχρι τώρα και οι δύο έχουν μείνει στην πρόθεση. Ασφαλώς περιμένουν το σκάνδαλο να δυναμώσει για να φάνε τον Τσοχατζόπουλο, δίχως όμως να αποκεφαλίσουν τον Παπανδρέου. Γι' αυτό ΠΟΛΑ, ΚΚΕξ, ΣΥΝ παίρνουν κεντρώα θέση στη σύγκρουση και προσπαθούν έτσι και τον Κουρή να κερδίσουν και τον Παπανδρέου να προστατέψουν.

Ο Κουρή, που έχει ξεκινήσει μέσω της *Αυριανής* την αντιΠΑΣΟΚική του εξέγερση, η οποία χτυπάει αντικειμενικά κυρίως την τάση της αυτοδυναμίας που μέχρι τώρα υποστήριζε, επειδή δεν είχε την πολιτική συνείδηση να ξεχωρίσει τους φίλους του από τους εχθρούς του μέσα στο ΠΑΣΟΚ ήταν αυτός που ξεσήκωσε τη μεγαλύτερη φασαρία για τη βίλα. Βρήκε όμως έναν ανέλπιστο σύμμαχο. Αυτός ήταν το ψευτοΚΚΕ. Συγκεκριμένα, ο Ηλίας Λεγγέρης από το Γραφείο Τύπου της Κ.Ε. του ψευτοΚΚΕ έκανε μία μακροσκελή δήλωση για την απαγόρευση των εκπομπών, στην οποία αναφέρει ότι «παρόλο που είχαμε και έχουμε διαφωνίες με την πολιτική γραμμή του συγκροτήματος Κουρή, δεν μπορούμε παρά να καυτηριάσουμε το γεγονός της απαγόρευσης, η οποία θίγει θεμελιώδη δημοκρατικά δικαιώματα...» (*Ριζοσπάστης*, 13/1).

Βέβαια, το ψευτοΚΚΕ δεν είναι γνωστό για τις δημοκρατικές του ευαισθησίες. Η απόδειξη είναι ότι στο σχετικό ρεπορτάζ για τη λογοκρισία αφιέρωσε το μεγαλύτερο μέρος στην καταγγελία του Βαρδινογιάννη, του Κυριακού και της ιδιωτικής τηλεόρασης γενικότερα, παρά στη φασιστική διαταγή της κυβέρνησης. Το Βαρδινογιάννη και τον Κυριακού τους χαρακτηρίζει μάλιστα συνεργάτες στο έγκλημα, δηλαδή θύτες και όχι θύματα. Ο Βαρδινογιάννης και ο Κυριακού μπορεί σαν κεφάλαιο να υποτάσσονται στις απειλές και τις διαταγές της εκάστοτε κυβέρνησης αλλά δεν έχουν ούτε την κύρια ούτε τη μεγαλύτερη ούτε καν την ίδια ευθύνη για το περιστατικό.

Η υποστήριξη του ψευτοΚΚΕ στον Κουρή οφείλεται στο ότι ο τελευταίος, στα πλαίσια της γενικής αντιΠΑΣΟΚικής του εξέγερσης, έχει ρίξει γέφυρες στο ψευτοΚΚΕ, και μάλιστα στη συγκεκριμένη συνέντευξη έκανε την αυτοκριτική του επειδή «μαζί με τον Ανδρέα λεηλάτησαν τις ψήφους της Αριστεράς». Στην ίδια συνέντευξη παραδέχθηκε ότι στις δύσκολες στιγμές είχε σαν εναλλακτική λύση το ψευτοΚΚΕ. Έτσι, ο Κουρή, που τρέφει τις αυταπάτες του γενικότερα για το χαρακτήρα αυτού του κόμματος, έκανε δήλωση μετανοίας και έτσι του αναγνωρίστηκαν από το ρώσικο πρακτορείο τα δημοκρατικά του δικαιώματα. Απέδειξε ταυτόχρονα την έλλειψη ήθους, τον τυχοδιωκτισμό του και την πολιτική του ηλιθιότητα.

Όσον αφορά τον Έβερτ, αυτός έκανε πολλές ωραίες δηλώσεις αλλά δεν υπέβαλε πρόταση μομφής.

Σε χαμηλούς τόνους κινήθηκαν τόσο ο Σαμαράς όσο και ο Συνασπισμός επικεντρώνοντας το ζήτημα στην αλλαγή των θεσμών.

Επί της ουσίας το ψευτοΚΚΕ ανακάλυψε για άλλη μια φορά αυτό που ανακαλύπτει πάντα. Ότι δηλαδή, σύμφωνα με τη δήλωση της Παπαρρήγα, «υπάρχουν προσωπικά κέρδη που μπορεί να έχουν οι πολιτικοί. Να πάρουμε υπόψη ότι αυτοί που κερδίζουν κυρίως είναι το μεγάλο κεφάλαιο, είναι οι καπιταλιστές. Ξένοι και ντόπιοι. Αυτοί που βγάζουν τη μερίδα του λέοντος και δίνουν κάποιο «ρεγάλο» σε αυτούς που τους βοηθάνε να περάσουν αυτή την πολιτική». Για το σκάνδαλο του Ανδρέα και της Μιμής φταίει το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, εννοώντας ως ξένο το ιδιωτικό. Τη δήλωση της Παπαρρήγα εξειδικεύει ο Σκυλάκος ως εξής: «Είναι ντροπή να μιλάμε ότι υπάρχει αυτή τη στιγμή «πόθεν έσχες» στην Ελλάδα, όταν είναι ανώνυμες οι μετοχές, όταν αγοράζει ο άλλος ανώνυμη εταιρία χωρίς να δικαιολογεί την προέλευση των χρημάτων -με πρόσφατο νόμο καθιερώθηκε αυτό- και όταν είναι ελεύθερη η διακίνηση κεφαλαίων στο εξωτερικό, με το οποίο γίνεται και η μεγάλη φοροδιαφυγή. Τα άλλα όλα είναι κοροϊδία (Ριζοσπάστης, 13/1). Δηλαδή τσακίστε τις ανώνυμες εταιρίες, το δυτικό κεφάλαιο για να μη χτίζει βίλες ο Ανδρέας για τη Δήμητρα. Αυτά από το κόμμα του λαού, το οποίο δήθεν δε φοβάται το «πόθεν έσχες». Όμως το ψευτοΚΚΕ δεν είχε εξήγηση για τα σχετικά κονδύλια που αποκαλύφθηκε ότι πέρασαν από το ταμείο της πρώην ΕΣΣΔ στο ταμείο της Παπαρρήγα με την πτώση του ανατολικού μπλοκ. Άλλωστε το ψευτοΚΚΕ δεν έχει απολογηθεί ακόμα για τη συλλογική του σκανδαλώδη βίλα, για το πιο πολυτελές κομματικό οικοδόμημα της χώρας, το «σπίτι του λαού» στον Περισσό. Αυτό το ξέχασαν όλοι εκείνοι που βιάστηκαν να βάλουν στον αντίποδα της Μιμής την Παπαρρήγα, που δήλωσε μηδέν εισοδήματα. Μα ασφαλώς αυτή είναι η υπεροχή της αστικής τάξης νέου τύπου σε σχέση με την παλιά. Η παλιά αστική τάξη εμφανίζει την ατομική της ιδιοκτησία, η νέου τύπου δεν την

εμφανίζει γιατί η ιδιοκτησία της παίρνει τη μορφή της κομματικής, ή ακόμα και της παλλαϊκής ιδιοκτησίας. Το πόθεν έσχες δεν πιάνει ποτέ τη νομενκλατούρα, γιατί γι' αυτήν ποτέ δεν υπάρχει «έσχες». Η Παπαρρήγα θα έχει πάντα σωφέρ, αλλά δε θα έχει ποτέ αμάξι. Γι' αυτό ο σοσιαλισμός θα είναι πάντα ο κερδισμένος από τις σκανδαλογικές εκστρατείες τύπου Κουρή.

## ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΣΤΗΝ ΕΟΚ

συνέχεια από τη σελ. 5

αν πραγματικά ήθελαν οι Γάλλοι να κάνουν οικονομία στην ΕΕ, θα 'πρεπε να καταργήσουν τη μεταφορά της έδρας του Ευρωκοινοβουλίου από τις Βρυξέλλες στο Στρασβούργο, κάτι που θα κοστίζει 125 εκατ. ECU χρόνο (περίπου 37 δισ. δρχ.). Αυτό μπορεί να είναι κάτι που όντως θα μπορούσε να αποφευχθεί ως περιττό έξοδο, όμως τη σχέση έχει αυτό με το πραγματικό πρόβλημα που συζητάμε; Αυτό αποτελεί μετάθεση του συγκεκριμένου προβλήματος. Εδώ δε μετράμε τις προθέσεις των Γάλλων, οι οποίες, σε τελική ανάλυση, λίγο μας ενδιαφέρουν, αλλά την ουσία του προβλήματος. Άλλωστε, δεν πιστεύουμε πως οι Γάλλοι πρότειναν κάτι τέτοιο για να χτυπήσουν τις μικρές χώρες, όσο για να κατοχυρώσουν τη δική τους γλώσσα ως μία από τις πέντε, μπροστά στον κίνδυνο που νομίζουν ότι διατρέχουν τα γαλλικά από τα αγγλικά, τα οποία σήμερα σ' ένα μεγάλο βαθμό έχουν εκτοπίσει τις άλλες γλώσσες απ' όλες σχεδόν τις σφαίρες της διεθνούς ζωής. Σε παλιότερες εποχές, πράγματι, τα γαλλικά ήταν η γλώσσα της διεθνούς διπλωματίας. Με την παγκόσμια κυριαρχία όμως του αγγλικού και, αργότερα, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού η κατάσταση αυτή άλλαξε προς όφελος της αγγλικής γλώσσας. Αυτή σήμερα είναι μια πραγματικότητα που κανείς δεν μπορεί να παραγνωρίσει. Το αν οι Γάλλοι παρουσιάζουν στο συγκεκριμένο ζήτημα έναν ιδιόμορφο εθνικισμό απέναντι στην αγγλική γλώσσα (βλέπε το νόμο Τουμπόν για την «εθνική εκκαθάριση» της γαλλικής γλώσσας από τους ξενικούς, κυρίως τους αγγλικούς όρους), αυτό είναι κάτι που αφορά τους ίδιους και, το πολύ-πολύ, τους Άγγλους. Αυτό που εμείς έχουμε χρέος να εξετάσουμε είναι αν μία άποψη ή πρόταση διευκολύνει την ενότητα της Ευρώπης, αν λύνει πρακτικά προβλήματα. Κι εδώ δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε με την άποψη των πέντε γλωσσών, αν και έχουμε μια επιφύλαξη για τα ιταλικά, που δεν τη θεωρούμε και τόσο διεθνή γλώσσα, ενώ τα ισπανικά, π.χ., σαφώς είναι, αφού μεγάλες περιοχές του πλανήτη είναι ισπανόφωνες, όπως η Λατινική Αμερική. Ας αφήσουμε λοιπόν τις άναρθρες κραυγές και το στείορο αντιδουτικισμό και ας ανασκομηθούμε. Όσο η χώρα μας θα έχει να παρουσιάζει επιτεύγματα σ' όλους τους τομείς, τόσο και η γλώσσα μας θα γίνεται πιο σεβαστή στο εξωτερικό. Σήμερα όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Και σ' αυτό δε μας φταίει η Ευρώπη.



# ΤΟ ΓΚΡΟΖΝΙ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΟΡΘΙΟ !

## Και ξεσκεπάζει ρώσους Χίτλερ και δυτική κτηνωδία

Το Γκρόζνι στέκεται όρθιο! Παρά τις αλλεπάλληλες επιθέσεις και τον ανελέητο βομβαρδισμό της πόλης, τα ρώσικα στρατεύματα κατοχής δεν μπόρεσαν μέχρι αυτή τη στιγμή (18 Γενάρη) να κάμψουν την ηρωική αντίσταση των Τσετσένων.

Ολόκληρη η ανθρωπότητα παρακολουθεί με θαυμασμό και κατάπληξη τον ανυποχώρητο αγώνα των Τσετσένων για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία απ' το ρώσικο φασισμό.

Το Γκρόζνι ήταν μια ανοιχτή, βιομηχανική, όμορφη λοφώδης πόλη με 400.000 κατοίκους. Σήμερα έχει μετατραπεί σε ερείπια χωρίς ηλεκτρικό, νερό και γκάζι, με αρκετούς απ' τους κατοίκους της - ανάμεσά τους και Ρώσους που ζούσαν στην Τσετσενία - νεκρούς από το ρώσικο στρατό. Όλη η ζωή συγκεντρώνεται γύρω απ' το προεδρικό μέγαρο, που είναι το πολιτικό σύμβουλο της ανεξαρτησίας των Τσετσένων, και γύρω από σημαντικές θέσεις, όπως ο σιδηροδρομικός σταθμός. Οι Ρώσοι, παρά την ολομέτωπη επίθεση, δεν τα έχουν ελέγξει ακόμα. Η σφοδρότητα της επίθεσης είναι τέτοια που στις 10 Γενάρη το ρώσικο πυροβολικό έριχνε βολές στην περιοχή γύρω από το προεδρικό μέγαρο κάθε 30 δευτερόλεπτα. Σήμερα η πίεση έχει ενταθεί. Η στρατιωτική τακτική τους για την κατάληψη της πόλης άλλαξε.

Μέχρι τώρα οι Ρώσοι εισβολείς έστελναν τα τεθωρακισμένα να πάρουν το κέντρο του Γκρόζνι. Πάνω στα ψηλά κτίρια, μέσα από τα διαμερίσματα, κινούμενοι στους δρόμους, στα στενά και τα υπόγεια της πόλης τους σε μικρές ομάδες οι τσετσένικες δυνάμεις, οπλισμένες με χειροβομβίδες και αντιαρματικά όπλα, έλιωναν στη φωτιά τους τα τανκς. Τώρα οι Ρώσοι στέλνουν πρώτα το πεζικό (επίλεκτες δυνάμεις απ' τον Ατλαντικό, τον Ειρηνικό και το Βλαδιβοστόκ, που φτάνουν συνήθως), μετά τους ελεύθερους σκοπευτές για να πάρουν θέσεις και μετά τα τανκς, ενώ ο βομβαρδισμός από αέρα και έδαφος συνεχίζεται. Ταυτόχρονα οι Ρώσοι έχουν προσαρτήσει να αποκώσουν, χωρίς επιτυχία, τη λεωφόρο που συνδέει το Γκρόζνι με το Νταγκεστάν, στ' ανατολικά. Γιατί είναι η οδός μέσω της οποίας μπορούν να φτάσουν ενισχύσεις και βοήθεια στους Τσετσένους. Μέχρι στιγμής, ο κύριος δρόμος ανεφοδιασμού και ενισχύσεων περνάει μέσα από τα ορεινά χωριά στα νότια. Γι' αυτό εκεί συγκεντρώνονται οι ρώσικες βόμβες με ένταση και επιχειρούν ταυτόχρονα να εξαφανίσουν τη βάση ενός τσετσένικου αντάρτικου.

Οι ρώσοι χιτλερικοί ακολουθούν την τακτική της ισοπέδωσης. Πώς μπορεί όμως να εξαφανιστεί ένας ολόκληρο λαό, που παλεύει με τα όπλα στα χέρια, χωρίς μια γενοκτονία; Απόδειξη για τον παλλαϊκό χαρακτήρα αυτής της αντίστασης είναι η μαρτυρία του ρώσου συνταγματάρχη Κλάπτοφ, υποδιοικητή της 131ης μηχανοκί-

νητης μονάδας πεζικού: «... δεν περιμέναμε να είναι οπλισμένη ολόκληρη η πόλη και να πετάει χειροβομβίδα σε κάθε τρίτο παράθυρο». Είναι χαρακτηριστικό ότι από τα 200 τεθωρακισμένα που πήραν μέρος στην επίθεση στο Γκρόζνι στις 31 Δεκέμβρη το 70% περίπου καταστράφηκε, όπως είπα.

Μια άλλη απόδειξη που δείχνει τον πολιτισμό του τσετσένικου λαού και το δίκαιο αγώνα του είναι η συμπεριφορά του απέναντι στους αιχμαλώτους. Ο ρώσος συνταγματάρχης κάποια στιγμή πιάστηκε αιχμάλωτος και κρατήθηκε στα υπόγεια του προεδρικού μεγάρου μαζί με άλλους 75 ρώσους στρατιώτες για δύο εβδομάδες. Συνολικά στα υπόγεια αυτά, όπως είπα, βρίσκονταν τουλάχιστον 150 Ρώσοι στρατιώτες. Ο ίδιος περίμενε να εκτελεστεί. Όμως, αντίθετα απ' αυτό, οι Τσετσένοι μοιράζονταν το λίγο φαγητό που είχαν μαζί με τους αιχμαλώτους και δεν εκτέλεσαν κανέναν, αν και υπήρχαν περίοδοι που ο ίδιος δεν έφαγε τίποτα για δύο μέρες (Χέραλντ Τρίμπιουν, 17/1).

Αυτός είναι ο κύριος λόγος που ο ισχυρότερος στρατός του κόσμου ντροπιάστηκε, γιατί είχε απέναντί του έναν ολόκληρο λαό αποφασισμένο να πεθάνει μέχρι ενός για την ανεξαρτησία της χώρας του, για το διώξιμο των εισβολέων.

Η "αποσύνθεση" του ρώσικου στρατού και η φιλολογία που αναπτύσσεται γύρω από αυτή είναι η υποτίμηση από τους ρώσους σοσιαλμπεριαλιστές της τσετσένικης αντίστασης, της δύναμης και της θέλησης ενός λαού, ενός έθνους.

Ως δευτερεύουσα αιτία, και μόνο, αυτής της "αποσύνθεσης" μπορεί να παρουσιαστεί το ότι ακόμα η Ρωσία δεν έχει συγκροτηθεί ολόκληρα σε χιτλερικό κράτος, δεν έχουν δηλ. συγκεντρωθεί οι προϋποθέσεις, εσωτερικά και παγκόσμια, για να εξαπολύσει έναν πόλεμο για την παγκόσμια ηγεμονία του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού. Είναι ακριβώς η πάλη που διεξάγεται ανάμεσα στα πολιτικά ρεύματα της Ρωσίας και εκφράζονται με κομματικούς οργανισμούς για την κυριαρχία του ισχυρότερου ρεύματος που θα αναδείξει και το νέο ρώσο Χίτλερ. Αυτή η πάλη δεν μπορεί να μη μεταφέρεται και στο στρατό και να έχει τους εκφραστές της τόσο σε ανώτατο, σε μεσαίο όσο και σε κατώτερο επίπεδο.

Αυτή όμως η συγκεκριμένη πάλη δεν εμποδίζει σε αποφασιστικό βαθμό την προώθηση των σχεδίων της Ρωσίας τόσο στο εξωτερικό, όπως η υποκίνηση και η υποστήριξη της φασιστικής Σερβίας, όσο και στο εσωτερικό στην υποταγή και την εξάρτηση των Δημοκρατιών της περιφέρειας της πρώην ΕΣΣΔ στη Μεγάλη Ρωσία. Γιατί σ' αυτά τα ζητήματα αρχής όλα τα ρώσικα φασιστικά και ψευτοκομμουνιστικά ρεύματα συμφωνούν.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στην περίπτωση της Τσετσενίας κανείς μα κανείς από τους σοσιαλφασιστές δεν υποστηρίζει πραγματικά, δε μιλάει για το δικαίωμα της ανεξαρτησίας απ' τη Ρωσία. Το μόνο που κάνουν αυτοί είναι να φωνάζουν διαρκώς ενάντια στο Γέλτσιν, γιατί σφάζει ένα τμήμα του ρώσικου λαού και ότι το σφάζει ως φιλοδυτικός. Η ένταση μάλιστα της φωνής τους εξαρτάται σε κάθε συγκεκριμένη στιγμή κύρια από την αποφασιστικότητα της τσετσενικής αντίστασης.

Ο Ζιρινόφσκι, το φασιστικό κόμμα της Ρωσίας, είναι ο μόνος που υποστηρίζει ανοιχτά το Γέλτσιν. Αλλά κι αυτός ακόμα δήλωσε ότι αν χειριζόταν αυτός την υπόθεση, δηλ. οι ρώσοι "πατριώτες", όπως αυτοαποκαλείται, η Τσετσενία θα ήταν τώρα ένας κρατήρας. Εννοεί δηλ. ότι η Δύση δεν αφήνει το Γέλτσιν να σφάζει πολύ. Γι' αυτό, αν ήταν οι ρώσοι "πατριώτες", θα έκαναν συνεπέστατα το καθήκον τους απέναντι στην πατρίδα.

Από την άλλη, ο στρατηγός Λεμπέντ, που κατηγορεί το Γέλτσιν για "εγκληματικό χειρισμό της υπόθεσης", δεν είναι τόσο απότομος, γιατί θέλει να κάνει τη σύνδεση μέσα στο στρατό με τους "κομμουνιστές" σοσιαλφασιστές στρατηγούς και να παρατάξει ένα στρατό που θα υπερασπίζει την ενότητα της Ρωσίας απέναντι στη "σατανική" Δύση συνολικά. Ο Λεμπέντ είναι μέλος του κόμματος του Ζιρινόφσκι.

Οι ψευτοκομμουνιστές της Ρωσίας, τώρα, ακολουθούν δύο διαφορετικές τακτικές. Η μια τάση εκφράζεται με το ΚΚΡΟ ("Κομμουνιστικό Κόμμα Ρωσικής Ομοσπονδίας"), που έχει πρόεδρο το Ζιουγκάνοφ. Αυτός δήλωσε: «Όταν μπαίνει ζήτημα επιλογής ανάμεσα στη δημοκρατία και την εδαφική ακεραιότητα, η χώρα και το κράτος είναι υποχρεωμένοι να διαλέγουν πάντοτε την εδαφική ακεραιότητα». Και παρακάτω: «Οποιαδήποτε έκκληση κατά της ακεραιότητας της Ρωσίας προφορικά ή γραπτά είναι εγκληματική και θα πρέπει να διώκεται από το νόμο» (Ριζοσπάστης, 15 και 13 Γενάρη).

Αυτό το ρεύμα είναι πιο αποφασιστικό, γιατί είναι εκείνο που κάνει την ενότητα με τον παλιό φασισμό και την εκκλησία. Είναι δηλ. το ρώσικο "κομμουνιστικό" κόμμα, το πατριωτικό κόμμα. Δεν είναι τυχαίο που το μέλος του και βουλευτής της Δούμας Β. Καβάλιοφ ανταμείφτηκε από το Γέλτσιν με το αξίωμα του υπουργού Δικαιοσύνης παρά την αντίθετη γνώμη του ΚΚΡΟ (ο Β. Καβάλιοφ πήγε στην Τσετσενία σαν πρόεδρος μιας επιτροπής ανθρώπινων δικαιωμάτων και δεν είδε τίποτα).

Το άλλο, το βαθύτερο ψευτοκομμουνιστικό ρεύμα εκφράζεται με το ΚΕΚΡ (Κόμμα Εργαζόμενης Ρωσίας) και πρόεδρο το Β. Αντίλοφ, που δήλωσε ότι: «Από τη στιγμή που άρχισαν να πέφτουν βόμβες στο Γκρόζνι έπαψαν και

οι δύο πλευρές να έχουν την ίδια ευθύνη. Υπάρχει επιτιθέμενος και αμυνόμενος. Πρέπει να ταχθούμε αποφασιστικά υπέρ της ήττας του καθεστώτος Γέλτσιν σ' αυτό τον πόλεμο. Πρέπει να απαιτήσουμε για το αίμα που χύνεται η συμμορία του Γέλτσιν να δικαστεί» (Ριζοσπάστης, 13/1).

Όπως μας πληροφορεί ο Ριζοσπάστης (15/1) ο Β. Αντίλοφ σε συνέντευξη τύπου δήλωσε ότι το ΚΕΚΡ "αναγνωρίζει το δικαίωμα στον τσετσένικο λαό (εξαιτίας των εξελίξεων που γίνανε στο έδαφος της ΕΣΣΔ και της Ρωσίας), αν θεωρεί πως αυτό απειλεί τα συμφέροντά του, για αυτοδιάθεση".

Αυτό είναι και το πιο βρόμικο ρεύμα. Είναι όχι το πατριωτικό, αλλά το "συνεπές" λενινιστικό διεθνιστικό κόμμα. Το αληθινό δηλ. κομμουνιστικό. Αλλά η Τσετσενία δε ζητάει αφηρημένα αυτοδιάθεση, ζητάει ανεξαρτησία απ' τη Ρωσία, και οι όροι επιτιθέμενος και αμυνόμενος είναι κούφια λόγια. Γιατί υπάρχει μια εισβολή μιας χώρας, της Ρωσίας, σε μια άλλη. Η συμμορία του Γέλτσιν πρέπει να δικαστεί γιατί, κατ' αυτούς, έχυσε αίμα ενός τμήματος του ρώσικου λαού σε Δύση. Αυτό εννοεί ο ευγενικός μας σοσιαλφασιστής Αντίλοφ με τους Τσετσένους. Και τα λέει αυτά γιατί είναι αυτός που θα φτιάξει τις γέφυρες με τους Τσετσένους, όσους μείνουν, αν και όταν ηττηθούν, σε μια ενωμένη Ρωσία, που θα πάρει την εκδίκηση της απ' τη Δύση την οποία θέλει να διαλύσει.

Η Δύση, απ' την άλλη, έδειξε το ελεεινό της πρόσωπο. Τόσο οι Ευρωπαίοι όσο και οι Αμερικάνοι μπεριαλιστές δεν έχουν κινήσει ούτε ένα πόντο, ούτε μια ίντσα απ' αυτό που έχουν αποκαλέσει "εσωτερική υπόθεση της Ρωσίας". Φοβούνται τόσο πολύ μην και ο δήθεν φιλοδυτικός Γέλτσιν χάσει την εξουσία και ξαναγυρίσουν στον ψυχρό πόλεμο, που έπνιξαν τις ανθρωπιστικές κραυγές τους στα κατάβαρα της ψυχής τους. Μόλις οι Δυτικοί, και ιδιαίτερα το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών που δήλωσε ότι θα καταγγείλει στον ΟΑΣΕ (πρώην ΔΑΣΕ) τη Ρωσία για αθέτηση των συμφωνιών, θέλησαν να υψώσουν λίγο το ανάστημά τους, ο Γέλτσιν έβαλε κάποιον Πολεβάνοφ να τους απειλήσει ότι όλες οι επιχειρήσεις που έχουν οι Δυτικοί στη Ρωσία θα πρέπει πρώτα να έρχονται σε συνεννόηση με τον ίδιο προτού κάνουν οποιαδήποτε κίνηση.

Αμέσως μετά, στις 12 Γενάρη, ο εκπρόσωπος του ρώσικου υπουργείου Εξωτερικών Γκριγκόρι Καράσιν απείλησε τους Δυτικούς να μην κάνουν κριτική στη ρώσικη εισβολή στην Τσετσενία, γιατί μπορεί να καταστρέψουν τις θετικές σχέσεις που κτίστηκαν τελευταία ανάμεσα στη Ρωσία και τη Δύση.

Μάλιστα δήλωσαν ότι η Επιτροπή παρατηρητών για τα ανθρώπινα δικαιώματα από τον ΟΑΣΕ

(Οργάνωση για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη), δεν είναι ευπρόσδεκτη μέχρι μια "τελική φάση" της ρώσικης επιχείρησής στην Τσετσενία.

Η Ρωσία είναι μέλος του ΟΑΣΕ (πρώην ΔΑΣΕ). Σ' αυτό τον οργανισμό κυριαρχεί πολιτικά η Ρωσία. Μέσα εκεί έχει περάσει μια διάταξη για να μπορεί η ίδια να επεμβαίνει στα εσωτερικά των κρατών και να τα διαμελίζει ή να τα προσαρτά, που λέει ότι δεν μπορείς να φερθείς σε μια εθνική μειονότητα με τη βία. Σύμφωνα μ' αυτή την αρχή, παρ' όλο που οι Δυτικοί θεωρούν την Τσετσενία τμήμα της Ρωσίας, η Ρωσία θα έπρεπε να έχει καταγγεληθεί και να έχει αποβληθεί από τον ΟΑΣΕ.

Να όμως που η δήθεν παντοδύναμη "νέα τάξη πραγμάτων" δεν μπορεί να επιβληθεί μιας "διαλυμένης" και "κυριαρχούμενης απ' τις ΗΠΑ" Ρωσίας.

Είναι η στιγμή που η Ευρώπη και οι ΗΠΑ δείχνουν το μπεριαλιστικό τους πρόσωπο απέναντι σε μια μικρή αλλά ηρωική χώρα του τρίτου κόσμου, όπως είναι η Τσετσενία.

Η πολιτική τους ηλιθιότητα είναι μηδαμινή μπροστά στο κτηνώδες μπεριαλιστικό τους αντανακλαστικό.

## ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΙΣΛΑΜ

Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής κάναμε τη διάκριση ανάμεσα στις δύο μορφές του Ισλάμ και καταδικάζαμε το σιτικό ως επικίνδυνο εχθρό της ανθρωπότητας και σύμμαχο της νεοχιτλερικής Ρωσίας.

Στις αρχές Γενάρη οι υπουργοί Εσωτερικών 18 αραβικών χωρών από το Μαρόκο ως τον Περσικό συναντήθηκαν στην Τύνιδα και συμφώνησαν να συνεργαστούν κατά των φανατικών ισλαμιστών. Ο αιγύπτιος υπουργός Χασάν-αλ-Άλφι είπε: «Έχουμε μια συμμαχία όλων των χωρών κατά των τρομοκρατικών ομάδων. Οι χώρες μας συμφώνησαν να καταπολεμήσουν τους αρχηγούς των τρομοκρατών όπου κι αν αυτοί βρίσκονται, καθώς και τη χρηματοδότησή τους».

Εγκρίθηκε κείμενο εργασίας, μετά από πρόταση της Αιγύπτου, που θα αποτελέσει τη βάση για την κατάρτιση "Κώδικα συμπεριφοράς για τη μάχη κατά της τρομοκρατίας". Ο Κώδικας αυτός θα δεσμεύει τις αραβικές χώρες, καθώς μάλιστα αναμένεται επέκτασή της βίας των φανατικών ισλαμιστών και σ' αυτές.

Η ενότητα των αραβικών χωρών στη βάση της αντίθεσης στο φανατικό ισλαμισμό είναι κάτι πολύ θετικό για την ανθρωπότητα.



